

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

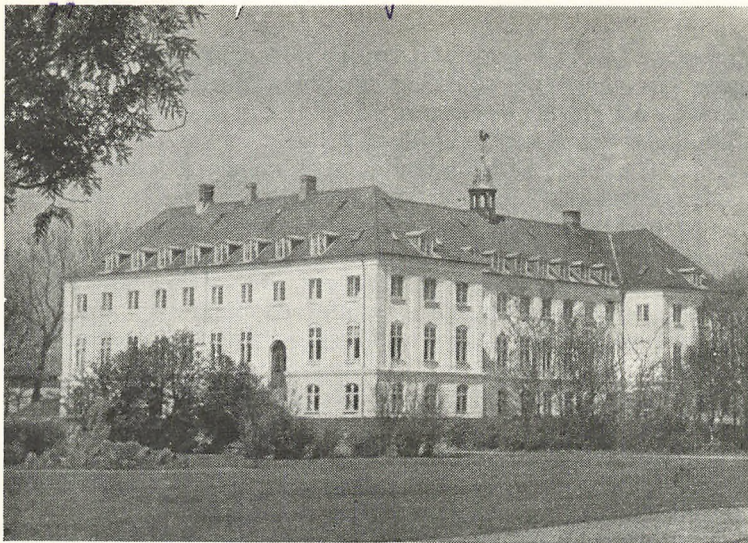
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

Januar 1958

Nr. 1

„Verden uden ende“

Fra mit Englandsophold sidste år lyder endnu for mine øren tre små ord: »World without end« — ordret oversat »verden uden ende«. Det er slutningsordene af samtlige kolleker og af en lovprisning, som kommer igen og igen i den engelske kirkes skønne gudstjeneste. De svarer til vort »fra evighed til evighed«, men er stærkere, mere talende. »Verden uden ende« — jeg hører ordene lyde enten som vidunderlig lovsang, sunget af kordregene op under hvælvingerne i de skønne katedraler eller af gymnasiaster og studenter ved de daglige morgen- og aftengudstjenester i skolernes større eller mindre kapeller, eller som stille tale, når »brødre« i Cambridge eller Oxford mødtes til tidebønner — de blev sunget og bedt ind i mig, de er endnu i mine øren og mit hjerte — »verden uden ende«.

Så står jeg da efter gudstjenesten ude på kirkegården eller på den stenbro, som dækker en gammel, men glemt og sløjfet

kirkegård — og er midt i en verden, som absolut ikke er uden ende, gravenes, endelighedens, midlertidighedens verden. Jeg går ned ad gaden; det travle liv pulserer omkring mig: trafikken (det er næsten umuligt at slippe over kørebanen!), hastværket (slet ikke så uforståeligt, som man ofte siger; for det haster virkelig — tiden er knap), lysreklamerne for forlystelser og nydelsesmidler, avisernes »spisesedler« med de sidste minutters nyt fra både vest og øst — en verden af travlhed: der sælges og købes, regeres og kriges, skrives, læses og samles kundskaber, ægtes og fødes, samles til bunke og gås fallit, bygges og nedrives — og en dag sker det, at en nervøs hånd »kommer til« at trykke på en knap, og et stort og eftertrykkeligt punktum finale udløses, fædig, forbi, det hele fik en ende.

Jeg kommer hjem, hjem til alt det, der har værd for mig og fylder min tilværelse: hende, jeg elsker og er bundet til med de dybeste taknemmelighedens og uundværlighedens bånd, alle dem, der blev mine, alt det, der blev mig betroet, mit arbejde, »gods og gaver, selve livet«, mig selv — og konstaterer, at dagene går; endelighedens præg er på det hele og bliver tydeligere og tydeligere med hvert nytår, jeg oplever; hastigt bliver livet minder — det hele en kort episode — i sandhed ingen verden uden ende. »Verweile doch, du bist so schön!« (dvwæl dog hos mig, du er så skøn) siger jeg til livet, til øjeblikket — men forgæves; det glider fra mig. Jeg er borger i en *verden med en ende* om snart eller bare en lille smule længere.

— — —

Men jeg har jo været i kirke, jeg har påny hørt evangeliet. Tonerne, røsten fra en verden af en helt anden art har nået mine øren; ja, den har rørt ved mig — »world without end«, *verden uden ende*, Guds verden, *evighedens* verden, Hans verden, for hvem tusinde år er som én dag og én dag som tusinde år, Hans verden, som er fra evighed til evighed, som var før alle disse ting og vil være, når de har ophørt at være, den uforkrænkelige, evige, eneste Guds verden. Verden uden ende — *Guds buds verden*, Hans veerden, som gav både naturen og menneskelivet sine love, livslove, ukrænkelige, udiskutable, som har været, er og fremdeles vil være, som alt føjer sig efter eller slår sig sønder på, i hvis ledebånd livet går eller farer vild og fortages. Verden uden ende — *Guds grænseløse nådes verden*, Hans verden, hvis kærlighed ikke er et flygtigt lune, noget midlertidigt, blot en episode heller i mit liv, noget, der snart blot er et minde, men Han har jo selv sagt: »Jeg har elsket dig med en evig kærlighed«, altså Hans verden, som er tro, også i min utroskab, som er større end mit hjerte, som bliver, når alt dette glider mig af hænde, også det sidste.

»Verden uden ende« — jeg har ikke alene hørt dens toner midt i denne verdens larm og tumlen med alle de endelige ting, men den har lukket sig op for mig i *Jesus Kristus* og for Hans skyld, ja lukket sig op for *mig* i min dåb; jeg er blevet borger af den, Gud ske tak!

»Verden uden ende« — den evige, hellige, barmhjertige Guds verden midt i menneskers endelige, forvirrede og nådeløse verden, Guds nye verden midt i den gamle — det er håbet midt i håbløsheden, »det er det lys, som — aldrig slukt — jager det stigende mulm på flugt«, det er åndehullet midt i alt det, der vil kvæle, det er en åben himmel over vort liv og vor hverdag i denne verden, så den ikke blot er til lige at udholde med nød og næppe, men får evighedens lys og perspektiv over sig, så det giver mening at *tjene* og *være tro* i det lidet, i alt dette endelige, ja det »lidet« bliver stort, og »mig dagen *fryder* trods synd og død«.

Også i det nye år, vi har fået lov at begynde.

K. Robert Hansen.

U. S. A.s ambassadør på besøg

Den 2. dec. fik vi her på skolen en oplevelse ud over det sædvanlige, idet mr. Val Peterson, USA's ambassadør i Danmark, ledsaget af informationschefen, mr. N. Nordstrand, og andre medarbejdere ved ambassaden, besøgte os og — besejrede os med sin venlighed og interesse for os og vort arbejde.

Ambassadøren har slået sig ned blandt eleverne

Her får Val Peterson en time i forbindelselære hos frk. Pade

Anledningen til besøget var en invitation til at holde foredrag i Fårevejle forsamlingshus; men ambassadøren havde ønsket ved samme lejlighed at lære Fårevejle sogn og dermed et stykke dansk land nøjere at kende gennem et heldagsbesøg. Og sådan blev det. Ambassadøren besøgte først en stor gård, siden et statshusmandsbrug, derefter kirken med jarlen, De gamles Hjem og sognerådet, og så kom turen til højskolen. Men her giver vi ordet til „Holbæk Amtstidende“:

Dagens store oplevelse besøget på højskolen

Dagens store oplevelse var Val Petersens møde med de 100 højskolepiger på Fårevejle Højskole. Her udfoldede han hele sin uimodståelige charme og var samtidig alvorsheden, der havde et budskab til de unge fra frihedens vogter på den anden side Atlanten.

Pigerne og deres lærerinder var samlet i festsalen, hvor levende lys var tændt i anledning af adventstiden. Forstander K. R o b e r t H a n s e n bød Val Peterson velkommen på engelsk og præsenterede ham for denne skønne buket af Danmarks blomster. — Vi har haft besøg af mange udlændinge, men aldrig af en ambassadør, sagde han dernæst. Vi føler det, som det er USA, der besøger os i Deres person. De er en dansk type med et hjemligt klingende navn — Valdemar Petersen. USA har sendt os en mrs. Andersen og nu en mister Petersen — næste gang bliver det vel en mister Hansen! (Jubel i salen.)

Forstander Hansen viste på det store vægmaleri over Lammefjorden inden udtørringen, hvilken lille ø forsamlingen befandt sig på, og skildrede lidt af fjordens og egnens historie.

Derpå besteg V a l P e t e r s o n talerstolen og sagde på dansk til

— og her forhandles med frk. Mikkelsen om håndarbejde

forstander Hansen: — Tak, min ven! Han talte derefter med tolk til de unge piger og sagde, at han ikke kunne lade være at mindes, at hans far havde gået i dansk skole og var emigreret til USA som 17-årig.

Jeg føler ikke trang til at prale af USA, men jeg vil alligevel gerne sige noget, jeg ikke har sagt før i Danmark, og det er, at der er ikke noget andet land end USA, hvor det kan lade sig gøre, at en 17-årig kommer som emigrant, og hans søn år efter vender tilbage til hans fødeland som ambassadør. Det helt væsentlige ved USA er, at vi intet hensyn tager til den afstamning, en mand har, men kun til, om han vil bestille noget og har noget i knoppen!

Val Peterson fortalte pigerne om, hvordan han som tidligere lærer og senere skolebestyrer havde haft sine bedste år ved skolevæsenet og nævnte, at hans søster med det gode danske navn Norma Dagmar Aurora Petersen var sygeplejerske i Chicago. Alle sygeplejersker er så søde — I vil sikkert også blive gift med en af lægerne eller den rigeste patient!

Så kom alvorsmanden op i Val Peterson. Han sagde blandt andet, at folk gennem alle tider har ment, at de levede under svære forhold, men at den alvorligste tid alligevel er nu med alle de dødbringende våben. Der har aldrig været så stærkt et behov for freden og arbej-

det for fred som netop nu. Det kedelige ved Eisenhowers sygdom er, at der ikke lever et menneske med større vilje til fred end han.

Det er ikke nok at håbe på fred — der skal også arbejdes for den. Vi må lære at leve sammen, men vi må også lære at bevare vor styrke, så vi er i stand til at forsvare os, hvis det bliver nødvendigt. Derfor er det også nødvendigt, at USA, der bærer så stærkt et præg af alt, hvad der kommer fra Europa, står sammen med Europa imod dem, der vil påtvinge os andre idealer.

I denne verden får man ikke noget for ingenting — heller ikke kærlighed.

— — —

En af eleverne fortalte nu fra sin plads i salen lidt om skolen, og hvorfra eleverne kom. Da Val Peterson hørte, der også var elever fra Grønland og Færøerne, bad han miss Greenland rejse sig, og en yndig ung grønlænderinde rejste sig fra sin plads efterfulgt af fire friske piger fra Færøerne. Han ville også have at vide, hvor mange elever, der var fra København, og hvornår de havde juleferie, hvorefter han inviterede dem alle på besøg i sit hjem på Rydhave ved Strandvejen lillejuleaftensdag!

Denne invitation blev senere ved forstanderens mellemkomst ændret til engang i februar, når skolen skal på sin årlige udflugt til København, og den udvidedes til at omfatte samtlige 100 elever. I øvrigt fortalte Val Peterson på opfordring af de unge piger lidt om sygeplejeuddannelsen i USA, og efter at han var blevet fotograferet midt i flokken af unge piger, og man havde sunget et par sange, sluttede besøget med en rundgang på skolen. vn

— — —

Nu glæder vi os mægtigt til at efterkomme ambassadørens stor-slåede indbydelse til „Rydhave“ i Charlottenlund fredag d. 21. — og er meget spændte.

Billederne er venligst overladt os af ambassadørens pressefotograf, hr. E. J e n s e n.

Fra skolen

Der er denne gang ikke så meget at fortælle herhjemme fra ud over ambassadørbesøget — eller rettere: der ville være meget, men det lader sig ikke sige eller skrive. Det drejer sig nemlig om adventstiden på skolen, og gamle elever vil vist indrømme, at det er en uløselig opgave i ord at gengive stemningen og det, der er mere end stemning i adventstiden på F. H. Tak, gamle elever, for hentydningen til den i jeres breve! — Frk. Pade forestod den første af adventssøndagsaftenerne, frk. Frederiksen den anden (Luciafest), forst. den tredje og frk. Mikkensen den fjerde, som holdtes fredag d. 20., aftenen inden julehjemrejsen. Ved morgenandagterne tændtes en kerte for hvert af de juleløfteord fra det Gamle Testamente, vi læste. Det offentlige

advents- og julemøde holdtes onsdag d. 11. dec. og forløb i to dele. Den første bestod af julekoncert ved Vallekildeorkestret (med landpolitibetjent P o u l H a n s e n som dirigent) og sang af elevkoret og forsamlingen med forbindende tekst ved forst. Anden del foregik i spisesalen, lededes af frk. Frederiksen og var viet „Kirkens Kors-hær“. Der spistes smørrebød i den helt store stil, skænket af venner og forretningsfolk i Fårevejle og smurt af eleverne, som i aftenens anledning var forvandlet til smørrebødsjomfruer og servitricer. Sammen med et amerikansk lotteri indbragte den megen og flittige smørrebødsspising, forskønnet ved musik af en trio bestående af P o u l H a n s e n, A s n æ s, H a n s T r i e r H a n s e n og organist, frk. K a r e n N i e l s e n, Vallekilde, indbragte ca. 600 kr. til Kors-hæren. Aftenen sluttede med en kort oplæsning og andagt ved forst. — Energiske som vi jo er, når vi selv skal sige det, tog vi fat igen efter endt juleferie allerede d. 3. januar. Julen sluttede vi på traditionel vis Helligtrekongersaften med at mindes vismændene, som søgte og fandt — også den fjerde af dem i frk. Frederiksens gengivelse — og med et julespil af fru forstander Käthe Magelund, Haslev udvidede Højskole, „Flygtningejul“, nydeligt opført af medlemmer af Fårevejle kristelige ungdomsforening.

Og så er det hverdag igen, den „rige hverdag“.

DE NYE KURSUSTIDER

Vi minder om, at vi har måttet ændre kursustider. D. 8. april begynder vi et 3-måneders kursus som overgang til normale 5-måneders kursus begyndende for fremtiden 1. august og 1. februar. — På grund af den altfor sent påbudte omlægning og alt det påstyr, den har voldt, har vi endnu pladser på forårskursus'et (april, maj, juni), og unge piger, som tænker på at gå sygeplejevejen og har gode skolekundskaber, kan endnu nå at komme med, når de skynder sig. Det er ikke for sent at søge amtsunderstøttelse.

FOR ALLE DE MANGE JULE- OG NYTARSHILSNER

og breve siger vi hver enkelt en hjertelig tak. Desværre er vi ude af stand til at skrive til hver enkelt igen, hvor gerne vi end ville. Men vi forsikrer jer: I har glædet os med at skrive til os — og givet os en lejlighed til for en stund at se jeres ansigter for os, snakke lidt med jer og folde vore hænder. Tak!

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver mandag d. 10. febr. kl. 20. Forstander, pastor J o h a n n e s M ü l l e r, Skt. Lukasstiftelsen, taler: „Hvad får De ud af livet?“ — Om eftermiddagen er der præstekonvent på skolen, hvor forstander Müller vil tale om „Hvordan forkynder vi loven?“

Fra elevkredsen

KØBENHAVNERE!

Vi indrømmer, at vi fra skolens side burde have taget initiativet til den traditionelle nytårssammenkomst for gamle elever i København og omegn. Når vi ikke har gjort det, hænger det sammen med de to nedennævnte arrangementer, som begge byder på lejlighed til at mødes, og hvor vi regner med og glæder os til at se mange af jer.

FÆLLES HØJSKOLEMØDE I „BETHESDA“ I KØBENHAVN.

Den nye forstander for aftenhøjskolen i „Bethesda“, overlærer *Hans Røpke*, indbyder i samarbejde med samtlige I.M.s højskoler i landet til fællesmøde i „Bethesda“s store sal (Grønttorvet) og fortsætter dermed traditionen fra *Josef Blomgrens* tid, hvad vi alle er taknemmelige for. — Det er fastsat til onsdag d. 12. febr. kl. 19,30, og programmet er som følger:

1. Velkomst v. forstander, overlærer *H. Røpke*.
2. Foredrag v. forstander *Edv. Jensen*, Børkop Højskole: „Menneskesyn“.
3. Bethesdas strengekor synger og spiller.
4. Praktiske oplysninger og afslutning v. forstander *P. Møller*, Tommerup Højskole.

Altså, gamle elever i København og omegn, vel mødt i „Bethesda“ tilslutning — også og ikke mindst blandt unge, som endnu ikke har været på højskole. Der er nemlig erfaring for, at dette møde har betydning for tilgangen til vore skoler, og det er en af de måder, hvorpå vi kan hejse vor fane i storbyen.

Altså, gamle elever i København og omegn, vel mødt i „Bethesda“ onsdag d. 12. februar!

KRISTELIG FORENING FOR SYGEPLEJERSKER,

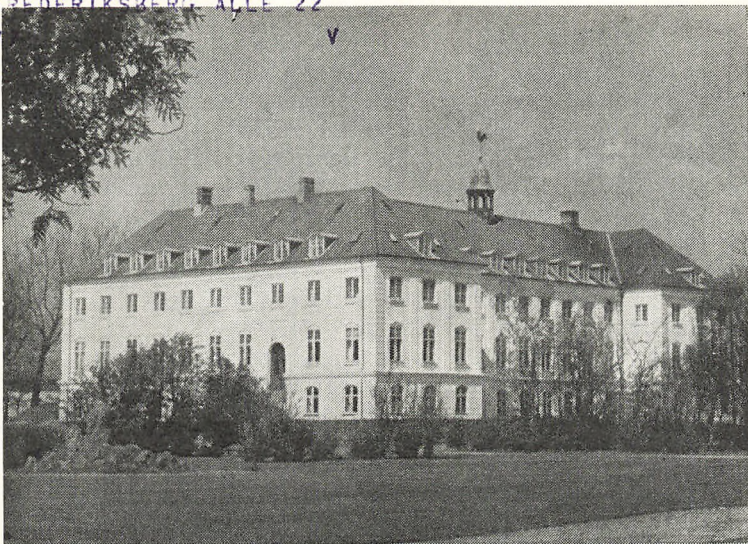
hvis formand er forstanderinde, frk. *Gudrun Hofman-Bang*, Frederiksberg Hospital, indbyder til møde på K.F.U.K., St. Kannikestræde 19, Kbhvn., fredag d. 21. februar kl. 20. Højskoleforst., pastor *K. Robert Hansen*, Fårevejle Højskole, taler. Alle sygeplejersker og sygeplejelever er velkomne, ikke mindst tidligere Fårevejle-elever!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder møde i Hjallerup Missionshus lørdag d. 15. febr. kl. 20 m. forstander *Peter Jensen*, Blåkilde Ungdomsskole, som taler. Emne: „Kald“. — P. u. v. Tage Sanden.

Efter redaktionens slutning har red. erfaret 2 runde fødselsdage i skolens vennekreds. De vil blive omtalt i næste nr.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
Formand: *Aage H. Lund*. - Redaktør: *K. Robert Hansen*.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

Februar 1958

Nr. 2

Atomfysikken og vores verden

*Det følgende er delvis hentet fra,
delvis inspireret af „Askovlærlinge“
1957.*

L. F.

Af sygeplejelærerinde *Lilly Frederiksen*.

„Naturens ædle dyrker begærer ej den krans,
der falmer i tidernes vande;
han agter kun og ønsker og søger den glans,
der lyser fra evighedens strande.“

Niels Bohr skal engang i Videnskabernes Selskab have sagt, at dersom vi kunne klarlægge lovene i atomets lille verden, så havde vi nået at kigge ind i Guds værksted. Denne udtalelse træder frem i bevidstheden, når man i »Askovlærlinge« læser forstander *Arnfreds* omtale af *Niels Bohrs* bog: »Atomfysik og menneskelig erkendelse«. Bogen er ikke let tilgængelig for mennesker uden særlige forudsætninger på dette specielle område; men gennem *Arnfreds* omtale af den er der ting, der er kommet til at staa klarere for mig end før.

For det første den påvirkning af vor tankegang, som vi almindelige mennesker — måske langsomt, men sikkert — modtager fra naturvidenskabsmændenes arbejde og deres tanker.

Årsagssætningen (oprindeligt formuleret af Demokrit 400 år f. Kr.) lyder: »Ingenting sker tilfældigt, alt har en årsag og sker med nødvendighed« og gjaldt oprindeligt kun indenfor *fysikken*, men har derfra gennemsyret menneskers tænkning om tilværelsen i almindelighed. En af de alvorligste følger af denne sætnings sejr er udtrykt i den ikke ualmindelige påstand: *Vi kan jo ikke gøre for, at vi er, som vi er.* Denne indstilling til livet og dets opgaver undergraver al ansvarsbevidsthed og fører mennesker ad den vej, som er blevet kaldt: Den lige glade laden-stå-til's dødbærende nemhedsvej. Så alvorlig — så skæbningsvanger *kan* påvirkning altså blive.

Det andet, jeg fik lys over ved læsningen af Arnfreds anmeldelse, var Niels Bohrs påstand om, at betragter man tilværelsen udelukkende ud fra årsagssætningen, gør man sig skyldig i en meget *énøjet* betragtning. Det er jo specielt atomets lille verden, Niels Bohr beskæftiger sig med; og her er det, han påstår, at erfaringer, der er nået under forskellige forsøgsbetingelser, har vist sig at være hinanden så modsatte, at de ikke kan sammenfattes i samme billede, men må fastholdes som sandheder hver for sig — men som sandheder, der *komplementerer*, d. v. s. udfylder og fuldstændiggør hinanden. Modsætningerne ophæves altså ikke, men bliver stående — ikke alene som et bevis på vor erkendelses grænse, men også som et nyt udgangspunkt for menneskelig tænkning på andre områder end atomets.

Som eksempler på områder, hvor den komplementære synsmåde — altså den synsmåde, der bliver til, når to tilsyneladende helt modsatte synspunkter får lov at udfylde hinanden — nævner Arnfred fra samfundslivets område *friheden* og *ligheden* og siger: »De er modsætninger: råder ligheden, bliver der ingen plads for friheden, eller omvendt, og dog må de fastholdes begge. Historie — også den nutidige — viser, at fastholdes den ene krampagtigt, hvad enten det er ligheden i øst eller friheden i vest, udrydder den ikke alene den anden, men også sig selv.«

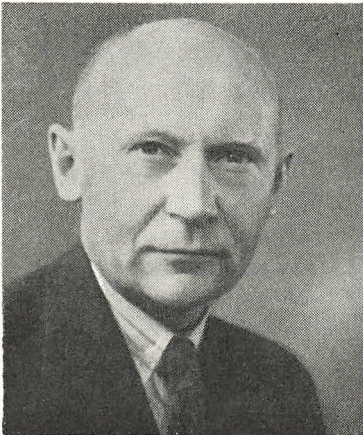
Også det kristne syn på mennesket kan jo kun fastholdes i den modsætning, der ligger i: *skabt af muld* — men *indblæst Guds ånd*; og det vil jo sige: mennesket underkastet forkrænkelighedens love — men dog evighedsbestemt.

Det komplementære syn løser ingen gåder og giver ingen beviser — men, som Arnfred siger det, det skaber en verden, hvor mennesket kan få vejret.

TO GANGE 60

Edvard Jensen

forstanderen på vores „storesøster“ blandt sygeplejehøjskolerne, Børkop Højskole, fyldte 60 d. 31. januar. Edvard Jensens data er følgende: Stammer fra Bonderup, Haverslev sogn i Hanherrederne, rodfæstet i nordjysk jord, kultur og åndeligt liv; skulle have læst som sine to brødre (provst L. P. Jensen, Græsted, og sognepræst P. L. Jensen, København), men måtte afbryde i 3. gymnasieklasse p. gr. af sygdom; derefter uddannet som gartner; 1926 kredssekretær for KFUM & K i Nordvendsyssel; forstander for Horne Højskole 1934 (efter Blomgren); kaldtes 1949 til Børkop; siden 1945 medlem af Indre Missions bestyrelse, fra 1951 næstformand; udgav 1955 „Menneskesyn“. — Selvom det er lidt post festum, undlader vi ikke at markere dagen og sige tak for venskab og samarbejde og for mange gode timer under Edv. Jensens talerstol og at ønske ham mange gode år endnu i højskolens tjeneste.

F. R. Damgaard

fyldte 60 d. 28. januar. — Konsulent Damgaard har indskrevet sit navn i Fårevejle Højskoles historie, idet han først var elev her 1916—17, og efter at være blevet landbrugskandidat virkede som lærer på skolen fra 1921—34. I denne periode boede Damgaards på „Portgård“, men flyttede 1936 til kirkebyen. Nu har Damgaard sin gerning som konsulent for husmandsforeningerne på Sjælland, i hvilken stilling han vurderes højt. I F.H.s

bevægede historie har Damgaard været et af dens faste punkter. Jyde af sprog og sind (født i Aulum) — man føler sig tryk i hans selskab og ved hans råd. For råd og dåd og vennesind skolens og „Sølvsnoren“'s hjertelige tak og alle gode ønsker for de kommende år!

Fra skolen

Kede os? Nej, vi har simpelthen ikke tid til det. Arbejdet lægger beslag på os som sædvanlig. Men også mange andre ting har optaget vore tanker i den forløbne måned.

Der er allerførst et brev, som satte mange tanker og hænder i gang. Som nogle husker, havde vi i september besøg af den ungarnske, lutherske præst Lajos Varady fra Budapest, igennem hvilken vi fik et førstehånds indblik i ungarnske forhold. Og nu skrev han så til os for at spørge os, om vore elever kunne tænke sig at hjælpe hans 24 kvindelige konfirmander til „at få blot en antydning af det smil over deres ansigter“, som han havde set hos vore elever (de ungarnske forhold giver nemlig aldeles ikke nogen anledning til at le), nemlig ved at glæde dem med noget brugt tøj. Vi forelagde det for eleverne, som straks var villige. Først holdtes en fornøjelig „pakkøfest“, som i kraft af elevernes store offervilje indbragte 508 kr. (forsendelsesomkostningerne er urimelig høje); og siden pakkedes de rigtige pakker. Det blev til 24 store pakker med kjoler, undertøj, frakker, sko m. m. — en hel lille vognladning, som vi ikke tvivler om vil vække glæde.

Men nu efter afsendelsen kom der så brev igen dernede fra, at der på den tilsendte liste over de pågældende unge piger manglede 6. Det var værre; for nu har vore nuværende elever jo tømt deres kommoder og har ikke mere at give. Og så tænkte vi: måske nogle tidligere elever — f. eks. af sommerholdet 1957, som husker pastor Varady — ville være med i denne hjælp. Det drejer sig altså om brugte beklædningsgenstande til følgende piger af følgende alder og mål:

Elisabeth Voigt,	alder 16,	højde 168,	sko 39,	brystvidde 100,	talje 80,
Sara Horvath	„ 16	„ 168	„ 37	„ 85	„ 80,
Susanne Farago	„ 15	„ 155	„ 36½	„ 65	„ 50,
Erika Becht	„ 16	„ 166	„ 36	„ 75	„ 50,
Maria Varady	„ 19	„ 168	„ 37	„ 86	„ 68,
Susanne Varady	„ 15	„ 156	„ 36	„ 90	„ 70.

De må gerne sende det til os; vi har adresserne, så skal vi sortere, fordele og bekoste videresendelsen. Skulle der komme for meget, sender vi det til Kirkens Korshær, som altid har hårdt brug for brugt tøj, ikke mindst nu i vintertiden. Men det haster, da det skal nås inden konfirmationen. Vi venter spændt.

I denne forbindelse efterlyser jeg også nogle flere billeder fra pastor Varadys besøg, idet han så gerne ville fæstne minderne fra sit Danmarksbesøg, som betød så meget for ham. De allerede modtagne billeder er sendt til hin anden udenlandske gæst, hvis navn dog ikke kan nævnes.

Nå, men vi må videre. Ved det offentlige møde 15. januar talte pastor Harald P. Madsen, Københavns Domkirke, så interessant om den gamle og dog stadig levende evangeliske bevægelse i Italien, Valdeserkerken, at vi sikkert alle til sommer blaffer til de italienske alper, hvor den har sit centrum og ungdomshjem „Agape“. — Den 29. januar holdt organist P. M. Carstensen, Holbæk, to timer for os, én om Mariasøstrene i Darmstadt og én om musikforståelse. — Den 8. februar havde vi besøg af hele flokken fra U b b e r u p H ø j s k o l e, både elever og lærerstab, en festlig dag, hvor båndene knyttedes endnu stærkere til vore rare naboer og kolleger. Forst. fortalte om Lammefjorden, eleverne opførte Kaj Munks „Når kongen kommer“, og frk. Pade sluttede med andagt. — Fastelavnsmandag havde vi ungdomsmøde med den unge missionær Georg Sørensen fra Brødremenighedens arbejdsmark Unjamwezi, Tanganyika, Østcentralafrika, som taler. Han fortalte levende og aktuelt om situationen i Afrika i dag, og foredraget understregedes ved 2 film.

Og så har vi været på vores store udflugt d. 21. febr. Op kl. 6, start kl. 7 i tre store busser. Kl. 8—9 morgenandagt og rundgang i Roskilde Domkirke. Kl. 10—11 strøgtur i København. Kl. 11—12 besøg i Sct. Nikolai kirke, hvor vi spiste vore klemmer, og Kirkens Korshærs chef, pastor Haldor Hald fortalte os om arbejdet. Kl. 12,30 —13,30 „modtagelse“ i de kgl. repræsentationslokaler på Christiansborg. Kl. 14—15,30 ét hold så det sociale og sygeplejemæssige arbejde i „De Gamles By“, et andet besøgte Møllers store bogtrykkeri (hvor frk. Frederiksens „Anatomi“ nu er trykt i 2. udgave), og et tredje Nærum Nylonfabrik. Kl. 16 mødtes vi spændte uden for „Rydhave“ til reception hos U.S.A.s ambassadør — men det er nu en historie for sig, som må have sin nærmere beskrivelse i næste nr., når resultaterne af ambassadefotografens anstrengelser kommer for dagens lys. Kl. 18,30 middag i KFUK's festsal, og kl. 20—23 så man Kaj Munks „En Idealist“ på Det kgl. Teater. Hjemme kl. 1,00. Det kan man da vist med sandhed kalde en stortur.

Vores sognepræst, T a g e M o r s i n g, opholder sig i disse vintermåneder på Lysebu i Norge (dansk-norsk samarbejde); forst. er derfor i funktion som hjælpepræst — og får altså heller ikke tid til at kede sig.

DET NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver mandag d. 10. marts kl. 20 med samme program som mødet den 10. februar, som druknede i snemasserne. Forst. J o h s. M ü l l e r, Skt. Lukasstiftelsen: „Hvad får De ud af livet?“

Vinterholdet 1957-58

1. Andersen, Margit, Birkelse.
2. — Kirsten, Roskilde
3. — Solveig, Middelfart.
4. Astrup, Else, Dejbjerg.
5. Bredahl, Jytte, Silkeborg.
6. Carlsen, Herdis, Køge.
7. — Jytte, Allinge.
8. Christensen, Anna Margrethe, Thorshøj.
9. — Edel, Ravsted.
10. — Ellen, Billund.
11. — Inga, Skærum.
12. Christiansen, Vera, Mammen.
13. Clausen, Karen, Dejbjerg.
14. Debess, Anna, Øreenge, Færø.
15. Egholm, Bente, Thorshavn, Færø.
16. Godiksen, Aase, Vesløs.
17. Guldager, Marianne, Esbjerg.
18. Hansen, Dorrit Bjerring, Svendborg.
19. — Edit Høeg, Pillemark, Samsø.
20. — Joan Kruse, Åbenrå.
21. — Kate, Røjle.
22. — Ruth, Dianalund.
23. Hellerup, Ruth, Roskilde.
24. Hindkjær, Solvejg, Herning.
25. Holm, Helga, Godthåb, Grønland.
26. Ingvartsen, Gurli, Vesløs.
27. Iversen, Ebba, Løgstør.
28. Jacobsen, Anne Marie, Skovsgård.
29. — Marie, Toftlund.
30. Janensky, Eva, Kbhvn. N.
31. Jensen, Anne-Marie, Hundige.
32. — Birthe Førster, Brønderslev.
33. — Ingrid, Sigersted.
34. — Kirsten, Hallelev.
35. — Lis, Hallelev.
36. — Nancy, Randers.
37. — Rita Sønderup, Tjering pr. Herning.
38. — Ruth, Sdr. Bjert.
39. Johannesen, Rakul, Hellurnar, Færø.
40. Jørgensen, Anna Lisy, Timring.
41. — Birgit, Herlufmagle.
42. — Jytte Priergaard, Maibølle.
43. — Lis, Kettrup.
44. Keinicke, Ruth, Niløse.
45. Knudsen, Arla, Esbjerg.
46. — Gerda, Kolding.
47. Kragh, Ketty, Vesløs.
48. Kristiansen, Connie, Sorø.
49. Larsen, Anna Birgit, Jelling.
50. — Else-Marie, Ringe F.
51. — Hanne, Søborg.
52. Lohse, Jonna, Nakskov.
53. Madsen, Helga Kjær, St. Karleby.
54. — Inge, Vandel.
55. — Marie Møberg, Hejnsvig.
56. — Vibeke Weihe, Viborg.
57. Marker, Ulla, Pedersker.
58. Mortensen, Inge, Usserød.
59. Nielsen, Agnes, Ø. Brønderslev.
60. — Ellen, Randbøl.
62. — Esther, Snejbjerg.
61. — Emma, Ørslevkloster.
63. — Ida, Ørslevkloster.
64. — Inga Skærbæk, V. Assels.
65. — Lis Kaae, Humble.
66. — Mimi, Sandevåg, Færø.
67. — Sine, Skive.
68. — Sirkka-Liisa Haaparanta, Holbæk.
69. Olsen, Inger Molbo, Lem, Randers.
70. — Karen, Rågeleje.
71. Ottosen, Anna-Grethe, Tjerring, Herning.
72. Paulsen, Grethe, Thorsager.
73. Pedersen, Edith Laurberg, Kbhvn. Brh.
74. — Inge, Tersløse.
75. — Inger, Vejrum.
76. — Karen Margrethe, Bjørno.
77. — Kirsten, Ilbro.
78. — Kirsten Kræmmer, Bedsted.
79. — Minna, Viborg.
80. — Solveig Søndergaard, Assens.
81. Petersen, Gerda, Glostrup.
82. Pihl, Lisbeth, Søborg.
83. Poulsen, Irene, Kr. Eskildstrup.
84. Ravnborg, Rita, Harbøre.
85. Ringholm-Andersen, Gerda, Middelfart.
86. Roed, Ellis, Kronborg.

87. Rosendahl, Birthe V., Ørum
Djurs.	93. Tellerup, Esther, Nårup.
88. Schultz, Bodil, Klinting, Nr.
Nebel.	94. Thomsen, Anna-Lise Lund,
Hejnsvig.
89. — Elisabeth, Gentofte.	95. Thornberg, Karen, Kbhvn.
90. Steffensen, Anne Marie,
Ulkebøl.	96. Vester, Inger Hole, Hvidbjerg
Thy.
91. Svenstrup, Margit, Havers-
lev, Arden.	97. Østergaard, Margrethe,
Thise, Jebjerg.
92. Sørensen, Gerda Tang, Fjel-
strup.	98. Østerlund, Jytte Lage, Bjer-
lev.

Heraf er 3 anden slægtled, idet Ellen Christensens (nr. 10) far, afd. bagerm. Poul Christensen, var elev her 1926—27; Anna Debess' (nr. 14) far, Sigurd Johannes Debess, var elev 1924—25, og Helga Kjær Madsens (53) mor, Anna Kjær, f. Larsen, var elev her 1924.

Fra elevkredsen

VI GLÆDER OS ALTID

over at møde gamle elever, se dem, høre lidt om, hvordan det går dem, og genopfriske et par minder. Det har vi i den sidste måned haft flere lejligheder til: I Haslev holdt de derværende gamle elever efter et møde ligefrem højtidelig reception med vin og kransekage for forst. og frue på et værelse i sygeplejerskeboligen. Det var Dagny Bystrup (1951—52), Kirsten Lythje (53—54), Karen Leth in absentia (1954), Else Andersen, f. Nielsen (1955), Agnes Madsen (1955), Birthe Siig (1956) og Esther Søderquist Pedersen (1956), som sender hjertelig hilsen til kammerater. I Bethesda i København hilste vi efter det fælles højskolemøde 12. februar på en anden flok. Og endelig var der kommet 10—15 tidligere F. Here til mødet i Kristelig Forening for Sygeplejersker på KFUK d. 21. februar, så frk. Pade og forst. fik både en snak og en strøgtur med dem.

HILSEN TIL SOMMERELEVERNE 1949.

„Vi er 5 F.H.-elever fra sommeren 1949 samlet i sidstnævntes hjem i Haslev. Forst. Jørgen Jensen, lærere, lærerinder og kammerater sendes de bedste hilsener. Ruth Mortensen. Ane Marie Knudsen. Esther Troelsen. Ingrid Olsen. Martha Madsen.“

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder møde i Hjallerup missionshus lørdag den 15. marts kl. 20. Taler: Forstander Jef Tange, Rønde Højskole. Emne: „Problemer sydpå“. P. u. v. Tage Sanden.

NB. VEDR. ADRESSEFORANDRINGER

Flytning af „Sølvsnoren“ til ny adr. sker hurtigst, sikrest og nemmest ved henvendelse til det posthus, som hidtil har leveret bladet. De medlemmer, som flytter meget (f. eks. sygeplejersker i suppleringsperioden), kan få „Sølvsnoren“ til at følge med ved i god tid at foretage en sådan henvendelse til posthuset. Vejen omkring ad skolen her er adskilligt langsommere, da vi skal meddele det til avispostkontoret, som derefter giver de pågældende posthuse besked.

ADRESSEFORANDRINGER

- 1917: Fru Olga Rasmussen, Korsvejsallé 11¹, Strib.
 1919—20: Søren Larsen, Saxogade 8, Sorø.
 1920: Karen Olsen, Menighedshuset, Ingemannsvej, Sorø.
 1930—31: Karl Kristiansen, Signesvej 10, Ringsted.
 1936—37: Kontrolassistent Anton Holm, Farsø.
 1937: Dagny Laugesen, Dalgasgade 3a, Herning.
 1939: Gudrun Spliid, Lundegårdsvej 12, Hellerup.
 — Fru Inger Hornbøl, Rønnebæk, Næstved.
 1940: Fru Gerda Kristensen (f. Sørensen), Dollerup, Skelhøje (ikke ny adr.).
 1944: Sara Christiansen, Ringparken 32² tv., Roskilde.
 1948: Fru Anna Jensen (f. Andersen), „Hedegård“, Egebjerg pr. Vinderup.
 1949: Agnes Ferm, Jagttagelseshjemmet „Hvidborg“, Neergårdsallé, Valby.
 — Plejeelev Marie Sanden, Skolehjemmet, afd. H, Vodskov.
 1949—50: Kirstine Vyff Lauridsen, Børnehjemmet, Bjergg., Åbenrå.
 1951—52: Fru Ritha Kjeldsen (f. Pedersen), Plejehjemmet, Fabersvej, Randers.
 — Sygepl. Ingrid Pedersen, Nørrebrogade 106, Kbh. N.
 — Sygepl. Helen Petersen, Sygehuset, Grenå.
 — Fru Katrine Petersen (f. Jørgensen), Tårnvej 267, Vanløse.
 1952: Sygepl. Erna Bak, Lykkesholm Allé 7a, Kbh. V.
 — Sygepl. Karen Margr. Bak, Kommunehosp., Århus.
 — Fru Elly Borch Højhus, Toldbodgade 35⁴, Kbh. K.
 — Elev Ruth Grevsen, Amtssygehuset, Brødstrup.
 — Inga Jensen, Gormsgade 124, Esbjerg.
 — Inge Merete Kaas, Hultmannsvej 2, Hellerup.
 — Sygepl. Kirsten Kuhre, Bülowvej 18C, Kbh. V.
 — Sygepl. Inga Buhl Pedersen, Holmelinsvej 7, Lyngby.

(Fortsattes næste nr.)

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

Marts — April 1958

Nr. 3-4

Kristus er sandheden

Af K. Robert Hansen

Ved afskeden med
vinterholdet 1957-58
talte forstanderen

D. 23. dec. 1850 fødtes lægen *Adolph Sell* i København. Cand. med. blev han i 1875 og efter studierejser læge i Ubby 1876 og året efter i Tersløse på Vestsjælland, hvor han ved sin dygtighed og sine personlige egenskaber fik en enorm praksis.

Netop i de år gik naturvidenskaben og dermed lægevidenskaben frem med stormskridt. Men over de strålende resultater glemtes, at mennesket er en helhed af legeme, sjæl og ånd, og at det derfor ikke alene har legemlige problemer, men også sjælelige og åndelige, der er ligeså væsentlige som de legemlige, og at der er en tydelig vekselvirkning mellem de tre områder af mennesket, også i sygdomsmæssig henseende. Så at sige alle de medicinske professorer var materialistisk indstillet: mennesket er kun en hob kød og blod.

Heroverfor protesterede Ad. Sell og skrev en afhandling derom; men professorerne forkastede den som basis for en

doktordisputats. Sell var dybt skuffet; men vi kan se nu, at det var en lykke. Var Sell blevet dr. med., var hans vej gået andre steder hen. Nu blev han i Tersløse og grundede i 1897 og ledede til sin død 1921 Kolonien Filadelfia, Nordens største private hospital med sine afdelinger både for epileptiske og sindssyge og sit sanatorium for nervøse, med diakonissehus, diakonskole og sygeplejeskole.

Jeg skal hverken holde foredrag om Sell eller Filadelfia; men jeg vil gerne til afsked hilse Dem med nogle ord, som det siges, Sell ofte brugte, ja, var centrum i hans gerning og forkyndelse: *Kristus er sandheden*.

Ikke, at det er noget, Sell har opfundet eller tænkt sig til. Kristus er sandheden — det er hans eget vidnesbyrd: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Johs. 14, 6). Men det var blevet stort og godt for ham og måtte siges til andre.

Hvad havde han fundet deri? At Kristus altid var ubestikkelig sand i sit forhold til mennesker? At Kristus var blevet personlig sandhed for ham? Ja, også det, men mere: *Kristus er den store altomfattende virkelighed*. Sell kunne ikke lade være med at give dette et synligt udtryk: Altid skrev han derfor KRISTUS med stort.

Også *videnskaben* omfatter Kristus som den store virkelighed. For hvad er videnskab? Søgen efter sandheden, virkeligheden. Og Sell er overbevist om, at den, der ærligt søger sandheden og ikke stopper op ved fundet af enkelte glimt af sandheden, men fortsætter sin søgen efter sandheden, vil ende med at finde, at *sandheden* ikke er et begreb, men en *person* GUD — den evige sandhed. Men sandhedens Gud ville vi mennesker aldrig have kunnet kende personligt, hvis han ikke selv havde givet sig til kende, ja, givet sig skikkelse iblandt os i KRISTUS. I Kristus har sandheden selv levet på jord. I Kristus er selve sandheden iblandt os. »I ham er alle visdommens og kundskabens skatte skjult til stede«, siger Paulus (Kol. 2, 3), og i hans ånd kan Sell derfor for ramme alvor sige, at Kristi navn burde være at finde i vore medicinske lærebøger; thi Kristus er sandheden selv — fra ham udgår al sandhed, og han er al sandhedssøgens endemål.

Kære vinterhold 1957—58! Så har vi arbejdet sammen i 5 måneder. Når vi nu et øjeblik, inden vi skilles, stopper op og ser tilbage, havde jeg lyst til at slå på disse Sell'ske strenge og sige: Hverken vi eller De er i løbet af vinteren vel blevet »videnskabsmænd«; men vi har dog med al vores læsen og læren fysik, kemi, anatomi, biologi o. s. v. alligevel færdedes i videnskabens land, i hvert fald i dens grænseegne. Sandheden, virkeligheden har faktisk glimtet ind til os; sådan har nogle af Dem følt det, véd jeg, og følt det med undren og be-

tagelse — og det kom jo alt sammen fra sandheden selv, den evige sandhed, den store virkelighed: GUD, Han, som mødte os personligt i KRISTUS. Derfor havde vi da også som den naturligste ting af verden timer med Ham som emne.

Så går da videnskabeligt arbejde og kristen tro godt hånd i hånd, ja, hører sammen, så sandt som søgen efter sandheden og sandheden selv må høre sammen, og den videnskab, som ikke vil vide af denne samhörighed, er gået hjemmefra og faret vild — den vil nøjes med sandhedsglimt, men er blind for ham, fra hvem de kommer.

Kristus er sandheden — den store altomfattende virkelighed. *Kristentro* er altså ikke en specialitet, en hobby eller et liebhaveri for særligt dertil indrettede og specielt derfor interesserede — men det er selve *kontakten med selve sandheden*, virkeligheden selv. Kun i troen på ham, som er sandheden, har vi kontakt med virkeligheden. Kun de tanker, som tænkes i sammenhæng med Kristus, er i egentlig forstand sande. Kun det menneskeliv, som leves med Kristus, er i egentligste forstand sandt menneskeliv. At leve sit eget liv borte fra Gud, hans bud og evangelium er at leve borte fra virkeligheden. At bede til Gud i Jesu navn er at lukke sig op for virkeligheden, forholde sig til virkeligheden. At høre Guds ord ved og om Kristus er at give virkeligheden plads i sit liv.

Hvordan »føles« det at komme til kristen tro? Det »føles« sådan: så nu vågnede jeg og fandt ind til *virkeligheden* både om mig selv og om Gud.

At være en kristen er ikke at have fået svar på alle gåder og problemer, videnskabelige og personlige, men Gud har slynget om os en tråd, der forbinder os med virkeligheden, vi har fået fat i *virkeligheden*.

Hvad virkeligheden dybest indeholder, vil vi lade Chr. Richardt sige os gennem sin sang »Vor tro den er vor fortids arv«, som vi vil synge (DUS 234).

Men nu tak for 5 måneders fælles vandring ad sandhedens vej! Gud bevare Dem og os i *sandheden*!

Provst C. P. Agger 60

Provst Agger, Halsted, som runder de 60 d. 22. ds., er kendt af de fleste af vore venner og elever. Vi hilser og ønsker til lykke og gør det med t a k for den kærlighed, hvormed provsten som medlem af skolens bestyrelse omfatter os og vort arbejde.

DA FÅREVEJLE HØJSKOLE VA

Vor Københavnsturs (se sidste nr.) afgjort mest spændende punkt var selvfølgelig besøget på Rydhave hos U.S.A.s ambassadør i Danmark, mr. Val Petersen og frue — så spændende og splendid, at red. ikke magter med egne ord at give udtryk for det, hvorfor vi tillader os at aftrykke Knud Meisters skildring af det i Berlingske Aftenavis for 22. febr. (Klicheerne er os velvilligst overladt af ambassadens pressefotograf, hr. Eskild Jensen):

„For nogen tid siden var den amerikanske ambassadør Val Petersen på besøg på Fårevejle Sygeplejehøjskole, og da han tog afsked

Til at holde orden på os(?) var der udkommanderet tre unge flotte officerer fra ambassadens garde. Men dette ser da ret ufarligt ud, ikke ?

Dansk Sygeplejeråds formand, fru Maria Madsen, ambassadøren, og seminarieelev Anna Johanne Blomgren Hansen i selskab med miss Grønland (Helga Holm) og vore færøske elever (Anne Debes, Mimi Nielsen, Bente Egholm og Rakul Johansen).

A gang — or a bunch of flowers?

Forrest: Spurve i tranedans.
Bagved: En buket sjællændere
(Connie Christiansen, Ruth Han-
sen, Edith Høegh, Birgit Jørgen-
sen, Irene Poulsen, Herdis Carl-
sen, Lis Jensen, frk. Kofod, Ruth
Keinicke, Liisa Nielsen, Inge Pe-
dersen og Kirsten Jensen).

et smut i Amerika

sagde han, at hvis der blandt eleverne var unge damer fra Køben-
havn, skulle de da være velkomne hos ham og mrs. Peterson på
Rydhave engang i en ferie.

Der var ganske vist seks piger fra København på højskolen, men
de forstod ikke engelsk, og der opstod derfor en tøvende, forvirret
pause, som forstander, pastor K. Robert Hansen skyndte sig at ud-
fylde ved med et stort smil at sige:

— Jeg tror ikke, pigerne helt forstår ambassadøren, men natur-

ligvis er de henrykte for indbydelsen ... ja, vi kom såmænd gerne allesammen og besøgte Dem!

— Ja, men så gør dog det, sagde Val Peterson impulsivt. Lad os finde en dato med det samme!

I går eftermiddag rullede tre store rutebiler op på Skovhovedvej i Charlottenlund, og 96 vordende sygeplejersker strømmede ud. Ambassadøren og mrs. Val Peterson tog imod gæsterne, og i de følgende timer fulgte et orgie i ice-cream med jordbærsyltetøj, coca-cola og appelsinsaft! Foruden de unge Fårevejle-elever var en række af ambassadens unge damer inviteret, og formanden for Dansk Sygeplejeråd, frk. Marie Madsen, var ogsaa blandt gæsterne, for at hun kunne mønstre de næste hundrede vordende medlemmer, som kommer fra hele Danmark, indbefattet Grønland og Færøerne.

For at sætte særlig kulør på dagen havde ambassadørparret indbudt tre af de amerikanske marinere, som om natten varetager bevogtningen af ambassadebygningen på Østerbrogade. I deres flotte blå uniformer og med brogede medaljebånd tog de tre unge amerikanere sig prægtigt ud og blev beundret meget, selv om sprogvan-skelighederne i det store og hele lagde sig i vejen for konversationen. Men man kan da altid smile til hinanden — navnlig når man er marinere og blondine! Val Peterson selv styrtede sig med vove-mod ud i det danske sprogs brådsøer, snakkede med alle og enhver, spiste flødeis og stillede spørgsmål. Han var en strålende vært.

Til sidst satte han sig på trappen ude i hall'en sammen med en flok af pigebørnene, mens andre af højskolens elever stillede sig i døren ind til herreværelset og sang en række smukke sange. Og så var det pastor Robert Hansens tur til at vove sig ud i det fremmede sprogs labyrinter, og han gjorde det med verve og klarede det med glans, da han sagde værtsparet tak for i dag.

— Jeg haaber, De forstår vor taknemmelighed, sagde han, over at De har villet indbyde denne bande!

— This gang! Det er amerikansk, det forstår jeg, udbrød ambassadøren.

— Jamen, vi kan ogsaa sige: denne blomsterbuket, fortsatte forstanderen. Jeg får lyst til at sige „kære Valdemar“, Deres gode hjerte løber af med Dem, og jeg må alvorligt henstille til Dem ikke mere at aflægge besøg på danske sygeplejehøjskoler, for pigebørnene er blevet så betaget af Dem og dermed af Amerika, at de såmænd snart allesammen stikker til USA, og vi kan ikke have, at De tømmer vort land for sygeplejersker!

Så skulle der fotograferes og skrives autografer på papirserviet-ter og i højskolesangbøger, og det var både ambassadørparret og marinere og butleren og tjenerne, der skulle skrive, for at alle dramatis personae i det hyggelige lystspil kunne blive husket.

Omsider drog pigerne af for at spise til middag i byen og gå i

Det kgl. Teater til Kaj Munks „En idealist“. For nogle af dem var besøget det første, de nogen sinde har aflagt i København.

Og som en af dem bemærkede: — Og så tænke sig, at man oven i købet kom et smut til Amerika!

— Ja, sagde en anden, nu er der da noget at skrive hjem om!

Fra skolen

I dag den 20. marts har vi så måttet gennem det vemodige at tage afsked med vinterholdet — et godt hold, som det har været en glæde at arbejde med. Vi har måttet sende vore elever af sted så tidligt, da en stor part af dem skulle møde på sygehusene allerede den 21., og da forårsholdet ankommer allerede 2. påskedag.

Vi har vel nok „klemt på“ med arbejdet i den sidste måned — men så til gengæld også oplevet det, som har været alle tidligere holds oplevelse, at alle de mange fag og timer, som ellers nok i begyndelsen forvirrede og gjorde det broget, samlede sig til en enhed og blev til ét billede.

Den første søndag i denne måned havde vi forældredag og kunne glæde os over besøget af ikke så få forældre; helt fra Thy, Vendsyssel, Vestjylland, Sønderjylland og Bornholm kom de. Både frk. Pade og forst. talte om, hvad vi vil med at drive sygeplejehøjskole. Bagefter „cirkulerede“ forældrene mellem alle lærerne og fik en lille snak. Efter middagen viste vi „Mirjams velsignelse“ og sluttede af ved kaffebordene i spisesalen, hvor amtsrådsmedlem, gdr. J o h s. M a d s e n, St. Karleby, havde ordet på forældrenes vegne.

„Pølsegilde“ har vi selvfølgelig også holdt — med mange „skærmydsler“ og stor opfindsomhed i henseende til bordpynt og pølse-sange og -taler. Nå, men det holder vi inden for murene. Og besøg har vi haft: Sekretær, cand. jur. K. E. L i n d q u i s t fra Nødhjælpen til Europas evangeliske Kirker gav os en time om raceproblemerne i U. S. A. Forstander J o h s. M ü l l e r, Skt. Lukasstiftelsen, talte først til præstekonvent hos forst. og derefter til vort sidste offentlige møde alvorligt og fornøjeligt om „Hvad får De ud af livet?“ Og endelig den schweiziske højskolemand, dr. Fr. W a r t e n w e i l e r, som gav et levende billede af sit land og af en af dets gode døtre, S. Maria Theresia Schaeder.

Afskedsfesten i aftes adskilte sig i det ydre forløb vel ikke meget fra tidligere fester af samme vemodige art — men nej, vi vænner os aldrig til det. Det er rigtigt, hvad frk. Pade sagde: Vi føler det samme som forældre, der ved konfirmationen sender deres børn „ud i verden“. Forst. talte om Kristus som sandheden, vi så filmen „Skæbne eller skabevilje?“, og B i r t h e R o s e n d a h l sagde skolen tak på kammeraternes vegne og overrakte os en pengegave (ved nærmere eftersyn så stor, at vi er ligefrem helt flove — men altså,

hjertelig tak!) til et nyt radioapparat i elevdagligstuen (vi må øjensynlig trænge til det!). Ind imellem sange til lejligheden talte frk. Mikkelsen og uddelte boghandler E. Gudmand-Høyers bogpræmier til de bedste stileskrivere, nemlig Birthe Rosendahl og Lis Jørgensen og skolens for smukt udført studiekredsarbejde, nemlig til Anne Marie Steffensen. Det var denne gang frk. Frederiksen, der fik det sidste ord, nemlig Herrens eget gode ord fra Johs. evang. 6, 37: „Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støde bort“. — Og med dette ord hilser vi jer så alle I, som nu er på vej ud til jeres fremtidsgerning, ja også alle gamle elever og venner.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

har møde i Hjallerup missionshus lørdag d. 19. april kl. 20. Pakkefest. Forstander Chr. Davidsen, Horne højskole, taler: „Livets karusel“.

P. u. v. T a g e S a n d e n.

GAVER TIL BEDEVÆRELSET

Kaja Gundersen 20 kr. P. og A. L. 10. H. R. 10. Irmgard Petersen 40. A. B. 15. Frk. M. Dalsgaard 30. K. G., K. A. S. G. 40. „Kirkebøssen“ 14. Solgte bøger og billeder 9,55. Off. møder 32 og 9,50. Festtegn 142,81. Nu varer det ikke længe, inden vi begynder — herom i næste nr. Tak!

MIKKEL PÅ SPRING

Kære gamle elever!

Så har jeg fået flyvegriller igen; men denne gang går turen vestpå. Som alle har læst her i bladet, skal vi her på skolen have et 3 mdr.s kursus fra 7. april—30. juni. Man har med stor velvilje og forståelse bevilget mig orlov i denne tid, og jeg benytter lejligheden til et længe ønsket ophold i England. Jeg har meldt mig til kursus på et college i tiden fra 26. april—12. juli. I denne tid er min adresse: Woodbrooke college, Selly Oak, Birmingham 29. Jeg håber, denne studietid vil give mig færdighed i engelsk og inspiration til arbejdet fremover.

Deres Mikkel.

ADRESSEFORANDRINGER:

1952—53: Irene Andreasen, c/o sejlmager H. Andreasen, Søndervig, Thurø.

— Søster Anna Gram, Skt. Lukasst., Hellerup.

1953: Sygepl. Elly Andersen, S. B. 28³, Rigshosp., Kbh. Ø.

— Vera Knudsen, Sygehuset, Kolding.

— Dorte Neye, Sundvænget 40, Hellerup.

(Forts. i næste nr.)

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

Maj — Juni 1958

Nr. 5-6

Jesus opstod en hverdag -

hvorfor?

Af højskolelærer Axel
Nielsen, Den udvidede
Højskole, Haslev

Under en rejse til Finland for nogle år siden gik jeg en søndag på vandring i Helsingfors fra kirke til kirke. Jeg nåede således at deltage helt eller delvis i 5—6 gudstjenester den søndag. Det var i tiden mellem påske og pinse. Der var mange mennesker i kirke. Der var en dejlig menighedssang. Jeg har tilbage en erindring om noget meget skønt og meget festligt, — som vartiden her mellem påske og pinse jo i det hele er det.

Men det, jeg vil huske længst, var en oplevelse i den sidste kirke, jeg besøgte den dag. Det var kl. 16 eller 17. Der var kun få kirkegængere og en sparsom sang. Og en ung, uøvet prædikant! Jeg tænkte: Det bliver en fattig slutning på denne skønne dag.

Præsten begyndte sin prædiken: Hvorfor tror De mon, at Jesus stod op af graven en *hverdag*? Jeg studsede: En hverdag! — tog han ikke fejl? Men nej, han havde jo ret: den før-

ste dag i ugen er jo en hverdag blandt jøderne. Og præsten fortsatte: Mon ikke fordi kristendommen har med vor *hverdag* at gøre? Den er, om man så må sige, en »hverdagsreligion«.

Jesus opstod den første dag i ugen, for at vi skulle gå ud i vor tjeneste i *hverdagen* i hans opstandelseskraft og tjene vor Gud og vor næste som kristne. Mange tror, at det at være kristen viser sig i bøn, andagter og kirkegang. Det hører med; men om vi ikke præges i vor *hverdag* af Kristus og hans kraft, så er det et spørgsmål, hvor meget kristne vi er.

Men Jesus opstod også den første dag i ugen, for at vi skal vide, at den syndsforladelse, som vi daglig har brug for, fordi vi stadig svigter vor Gud og vor næste, er en daglig virkelighed. Herfra henter vi da kraft og mod til tjeneste i *hverdagen*.

Axel Nielsen.

AXEL NIELSEN 50

Det er så utrolig almindeligt, at det grænser til det trivielle at skrive lykønskingsartikler i god tid inden en rund fødselsdag. Men så ordinære kan ingen bebrejde os at være her i „Sølvsnoren“ — heller ikke nu, hvor det drejer sig om *Axel Nielsens* 50-årsdag d. 11. marts. En fordel til ved at vente til nu: havde vi holdt os til det traditionelle, ville vi heller ikke have kunnet bringe nedenstående billede, som viser fødselsdagsbarnet på selve dagen omgivet af de synlige beviser på mange venners hyldest, blomster, bøger og breve. Red. konstaterer da også med tilfredshed, at *F. H.s* fødselsdagsgave er at se!

Ja, for *F. H.* måtte gratulere. *Axel Nielsen* har indskrevet sit

Axel Nielsen på 50-årsdagen

navn i skolens historie — bogstaveligt, se „Fårevejle Højskole gennem 50 år“ side 14 b, 20 og 25! idet han var vor skoles dygtige og afholdte lærer og sin forstander, min kære afdøde morbroder, Josef Blomgrens altid trofaste og loyale medarbejder i 7½ år i en for ham og skolen vanskelig tid. Og under besættelsen og skolens beslaglæggelse og alle de besværligheder og storme, som skole og elevforening da var ude for, var han en af dem, der bar den oppe. Intet under, at Axel Nielsen er æresmedlem af Fårevejle Højskoles elevforenings bestyrelse — hvad han dog ikke kan leve af, hvorfor han tillige er en højtskattet lærer ved Den udvidede Højskole i Haslev.

Nå, men altså hjerteligt til lykke, kære du! fortsat lykkeligt virke i højskolens tjeneste! Lad os blot stadig som på billedet kunne skimte den unge Grundtvig bag dig og din gerning på Indre Missions højskoler! Tak for alt, både her fra skolen og dine hengivne

Søster og Karl Robert.

Theodor Nielsen 80

Også Theodor Nielsen, „Hyldgård“, skolens gode nabo og trofaste ven gennem en menneskealder, hilser vi kærligt i anledning af fødselsdagen d. 4. ds. Gamle elever og medarbejdere vil sikkert sende Theodor Nielsen mange venlige tanker, når de hører om, at han nu har rundet de 80.

50-ÅRS JUBILARER

Den 3. maj i år er det 50 år siden, skolens første pigehold drog ind på det hvide slot, som altså den gang var nået at blive hvidtet. Undertegnede har ved en tidligere lejlighed udtalt, at det var skolens bedste pigehold og vil stadig hævde, at ialtfald en af dem blev den bedste for mig. I øvrigt skal jeg ingen navne nævne, de var alle gode. De fleste af dem lever endnu og holder stadig gennem deres vandremappe forbindelsen vedlige med hinanden, hvilket i sig selv er en anbefaling for holdet. Og tænk, ingen af alle disse er veget bort fra den gode vej.

En lille flok skønne efterårsblomster fra den sommer ses på næste side omplantet i villa „Awtenfrej“s have i Hørve under et besøg for ikke længe siden.

Det er nu ikke dem, men lærerstaben fra 1908, jeg i anledning af jubilæumsåret kunne have lyst til at tegne en lille minderune, da det dog var dem, der gav de unge kvinder værdier med ud i livet, da de drog derfra. Først vil jeg nævne det elskelige forstanderpar, J. A n d r e a s s e n og hustru, der begge er døde. Dernæst den senere forstander, C. M. J u l i n, der i pigeholdet fra 1908 fandt sin første hustru og mistede hende igen. Endvidere kandidat C h r.

50-års jubilarer

Hansen, en mand med begge ben på jorden, der nu i mange år har været frøgrosserer i Odense og allerede har passeret de firs og vistnok nu er den ældste af os alle fra denne sommer. Dernæst nævner jeg gartner Ravnstrup, hvis enke bor i Aarhus, og min afdøde svoger, husflidslærer Jens Lisberg, Fårevejle. Vi mindes også Aksel Christensen, skolens blinde sang- og musiklærer, der også for mange år siden er gået ind bag forhænget, og den ligeledes afdøde unge lærer Skovlund, der giftede sig med den milde og sympatiske lærerinde frk. Rung, der nu som enke bor i Frederikshavn.

Endelig skal nævnes husholdningslærerinde, frk. Larsen, gymnastiklærerinde frk. Jensen [overlærer, frk. Ingrid Jensen, Ågade 114, Kbh. N. (Red.)] og håndgerningslærerinde, frk. Kirkegaard, der rejste til Indien som missionær. Hvor mange af de tre sidstnævnte, der endnu lever, véd jeg ikke.

Jeg synes, at den nævnte lærerstab fortjener at mindes, både dem, der er gået forud for os andre, og dem, der endnu lever iblandt os. Nogle stykker af både lærere og elever fra holdet var med til jubilæumsfesten sidste sommer, forhåbentlig ser vi også en lille flok ved elevmødet 1958, dette holds egentlige jubilæumsår.

Hørve, i marts 1958.

Viggo Bay.

Elevforeningens bestyrelse

var samlet på højskolen d. 30. april, og tilbragte en hyggelig eftermiddag og aften sammen med os. Man drøftede højskolens vilkår under den nye lov om uddannelse af sygeplejersker og fik lejlighed til at se skolen efter „i sømmene“, d. v. s. det stadige arbejde på forbedring og forskønnelse.

Modets væsentligste punkt var fastsættelsen af årets elevmøde.

ELEV- OG SOMMERMØDE

på

FÅREVEJLE HØJSKOLE

søndag d. 8. juni 1958

- Kl. 14,30: Velkomst v. forst. Derefter kaffebord.
- Kl. 15,00: Foredrag v. forstander E d v. J e n s e n, Børkop Højskole.
- Kl. 16,00: Gymnastikopvisning under ledelse af frk. Ebba Sørensen.
- Kl. 16,30: Elevforeningens generalforsamling. Dagsorden: 1. Beretning v. formanden, indremiss. Aa. H. Lund. 2. Regnskabsaflæggelse v. kassererens stedfortræder, frk. Ebba Sørensen. 3. Bestyrelsesvalg (efter tur afgår Søren Bentsen, Lammefj., Gunnar Nielsen, Ugerløse, frk. Hedvig Adolfsen, Kalundborg, og sygeplejerske, fru Annelise Rasmussen, Dalby). 4. Valg af revisor. 5. Eventuelt.
- Kl. 17,30: Middagsmad.
- Kl. 19,00 prc.: Aftenfest. Højskolelærer A x e l N i e l s e n, Den udv. Højskole, taler. Musik v. frk. G u n h i l d K o f o d og lærer H. W e b e r. Skolens lærerstab læser „Det gamle spil om Enhver“. Kaffebord. Afslutning v. forstanderinde, frk. P a d e.

De, som ønsker at deltage i fællesspisningen kl. 18, vil nok i god tid og senest d. 4. juni meddele os det.

Selvom elevmødet denne gang kun omfatter søndag eftermiddag og aften, vil vi selvfølgelig gerne ordne natlogi for tilrejsende langvejsfra. Skriv blot til os derom, men i god tid!

Eftermiddagskaffe 1 kr., fællesspisning 2,50 kr., aftenfesten 1,50 kr.

Jubilarene er i år sommerholdet 1908 og vinterholdet 1908—09 (50 år), sommerholdet 1918 og vinterholdet 1918—19 (40 år), sommerholdet 1933 og vinterholdet 1933—34 (25 år), sommerholdet 1948 og vinterholdet 1948—49 (10 år).

Så vel mødt alle, I gamle elever og skolens venner, til et kort, men forhåbentligt godt stævne!

(Fortsat fra side 28)

Da der som følge af omlægningen af kursustider (febr.—juni og aug.-dec.) ikke er skole i juli, må elevmødet, som ellers har været afholdt den første søndag i juli, holde flyttedag. Det vedtoges at afholde det søndag d. 8. juni; men da det indeværende kursus kun er på tre måneder, og både elever og lærere derfor er spændt dobbelt så hårdt for, besluttede man denne gang at indskrænke mødet til en søndag-eftermiddag og -aften.

Endvidere fik man lejlighed til at se det påbegyndte arbejde med elevdagligstuenes fornyelse. Man påskønnede, at tegnelærer Wibergs frise bevaredes for eftertiden gennem et stort arbejde, ud-

ført af maleren Elvig Hansen, Asnæs. Men gratis er noget sådant jo ikke. Og da der desuden vil komme til at mangle ca. 500 kr. i, at jubilæumsgaven rækker til til de nye møbler, opstod tanken, at man ved elevmødet denne gang skulle prøve at „stampe“ beløbet op gennem en „lille rask lodtrækning“, som det vist hedder.

Ideen er ikke særlig original, men alligevel — det går vel. Vi skal nok her på skolen se, om vi ikke kan fremtrylle nogle gevinster. Men en håndsrækning er selvfølgelig yderst velkommen. Skulle nogle, som ikke har lejlighed til at deltage i elevmødet, også føle trang til at „sikre sig“ nogle af de (for formålet i hvert fald) værdifulde lodsedler — sådan hedder det vist i det specielle lodseddelsprog — må De gerne sende bud i god tid, dog således at det hele bliver inden for „familien“s kreds og ikke smager af „landslotteri“. Een ting garanterer vi: ingen vil kunne risikere at vinde hverken knallerter eller Rolls Royce' r, men udelukkende stilfærdige, fredelige og ufarlige ting.

Endelig toges til efterretning, at æresmedlem af elevforeningens bestyrelse, fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, i den kommende måned rejser til Israel, Jordan, Libanon og Ægypten. Afrejsen finder sted d. 13. maj. Det henstilledes til det ærede medlem at sørge for at finde en helt ud skikkelig og pålidelig kamel til turen ud til pyramiderne — samt at være hjemme i Danmark igen d. 7. juni, således at der kunne bringes en frisk hilsen fra Israel ved elevmødet d. 8.! Også her fra skolen ønsker vi Vald. Olsen en god og velsignet rejse.

Den hyggelige dag sluttede med, at højskolelærer Axel Nielsen holdt aftenandagt for eleverne.

Fra SKOLEN

Aldrig har vi da haft et så stille hold som forårsholdet 1958! Søde, nemme, rare, men så stille, så stille. Vi er nu heller ikke mere end godt halvdelen af, hvad vi er ved normale kursus, så det kan jo være, at stilheden stammer derfra. Eller er det det lidt skrappere tempo, vi må have på for i den unormalt korte tid at nå så meget? Nå, men vi er nu glade for vores forårspiger. De mødte allerede 2. påskedag, blev budt velkommen i foredragssalen og kastede sig straks den næste dag ud i arbejdet.

Vi har dog også haft tid til at dyrke kammeratskabet og at have et par værdifulde besøg. Dr. I da B a n g e r t, lægemissionær i Sudanmissionens tjeneste i Nordnigeria, talte ved april måneds offentlige møde og gav os dagen efter en undervisningstime i sygebehandling i Afrika. Og dr. A l d o S b a f f i, en charmerende italiener, præst i Genua, fortalte om sin fattige, men ihærdigt arbejdende kirke, Valdeserkerken, Italiens evangeliske kirke midt i et katolsk land. I denne sidste time deltog en kreds af Odsherreds præster, som bag-

efter holdt konvent, hvor dr. Sbaffi uddybede sit emne. Pastor Harald P. Madsen, Domkirken, Kbhvn, var tolk. Søndag d. 4. maj, befruelsaftenen, var vi alle på Dragsholm Slot, som var festligt illumineret med fakler og lys. Og vores allesammens prinsesse Margrethes 18-årsdag fejrede vi i to aftener foran lånte fjernsynsapparater, med ophængning af hendes billede i spisesalen og med afsendelse af lykønskningstelegram, hvorpå hun svarede: „Amalienborg. April 1958. For den venlige lykønskning til min 18 års fødselsdag bringer jeg min hjertelige tak. Margrethe“.

Fra ELEVKREDSEN

BRYLLUP

Sygeplejerske Birgit Kristensen (1954) viedes i Skagen kirke d. 15. marts d. å. til købmand Hans Peter Lund. Bor nu Ærøgade 8, Århus. Hjerteligt til lykke!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

holder møde i Hjallerup missionshus lørdag d. 17. maj kl. 20. Taler: Forstander K. Møller, Hammerum Landbrugsskole. Emne: „Ideernes kamp“. P. u. v. Tage Sanden.

HØJSKOLELANDSSTÆVNE PÅ HIMMELBJERGET

Forsøget, gamle højskoleelever på Silkeborgegnen gjorde sidste sommer med at arrangere et højskolelandsstævne på Himmelbjerget, lykkedes over al forventning. Trods regn samledes ca. 2000 mennesker fra alle egne af landet. Da mange har udtrykt deres glæde over stævnet, har udvalget fundet det rigtigt at fortsætte. Stævnet er i år berammet til **søndag d. 15. juni kl. 14**. Talerne bliver forstanderne H. Christensen, Haslev, A. Kristensen, Nr. Nissum, og G. Peters-Lehm, Rinkenæs. Nr. Nissum Højskoles sangkor vil synge under ledelse af organist Lund, Randers. Solosang v. Thorkild Ryttergaard. Også her fra skolen vil vi meget tilskynde gamle elever til at deltage.

ADRESSEFORANDRINGER:

1953—54: Fru Edith Aagaard (f. Toft), Østergade 2, Augustenborg.

- Suppl. sygepl. Bente Bertelsen, Sindssygehosp., Middelfart.
- Suppl. sygepl. Anna Dybdahl, Kbh.s kommunale fødeklinik, Martinsvej 8, Kbh. V.
- Suppl. sygepl. Anna Bundgaard, Sindssygehosp., Augustenb.
- Sygepl. Margit Grøntved, Fjordvej 9 st. tv., Nykøbing F.
- Sygepl. Karen Hyldahl, Frederiksberg Hospital, Kbh. F.
- Sygepl. Elna Overgaard Jensen, Kommunehosp., Århus.
- Sygepl. Edith Jepsen, Diakonissestiftelsen, Kbh. F.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

1907—1957

Festskrift i anledning af 50-årsjubileet.

84 sider — 116 billeder.

Indh.: Vald. Olsen: F. H. gennem 50 år.

K. Robert Hansen: Kantate til
50-årsfesten.

Pris 4 kr.

(gironr. 8701, elevforeningen, Fårevejle)

1953—54: Sygepl. Rita Kvist, Centralsygeh., Hjørring.

— Fru Elva Lauridsen (f. Larsen), Smutvej 3, Charlottenlund.

— Sygepl. Mille Mortensen, Sct. Josefs Hosp., Fredensgade 8⁴,
Kbh. N.

— Sygepl. Esther Nielsen, Bispebjerg Hosp., Kbh. NV.

— Suppl. sygepl. Inge B. Nielsen, Centralsygehuset, Hjørring.

— Vikarassistent Edith Pedersen, afd. K., Sindssygehusp., Mid-
delfart.

— Vikarassistent Vera Møller Thomsen, sm. st.

— Suppl. sygepl. Signe Kærgaard Pedersen, Tvis.

1954: Suppl. sygepl. Stinne Bredvig, Filadelfia, Dianalund.

— Suppl. sygepl. Inger Christensen, Boserup, Sct. Hans Hosp.,
Roskilde.

— Sygepl. Martha Engholm, Skt. Lukasst., Hellerup.

— Suppl. sygepl. Annelene Faaborg, Dr. Louises Børnehosp., Ø.

— Suppl. sygepl. Else Hansen, Sindssygehusp., Nyk. S.

— Suppl. sygepl. Ebba Hansen, Ortopædisk Hosp., Hans Knud-
sens Plads, Kbh. Ø.

— Suppl. sygepl. Lillian Jørgensen, Rud. Bergs Hosp., V.

— Sygepl. Birgit Kristensen, afd. B I, Marselisborg Hosp. Aarhus.

— Fru Elna Larsen (f. Nejsum), kir. afd., Centralsygehuset,
Hjørring.

— Suppl. sygepl. Anni Lausen, Sindssygehusp., Augustenborg.

— Ruth Lundsgaard, Baldersvej 13, Randers.

— Suppl. sygepl. Merete Seerup Nielsen, Filadelfia, Dianalund.

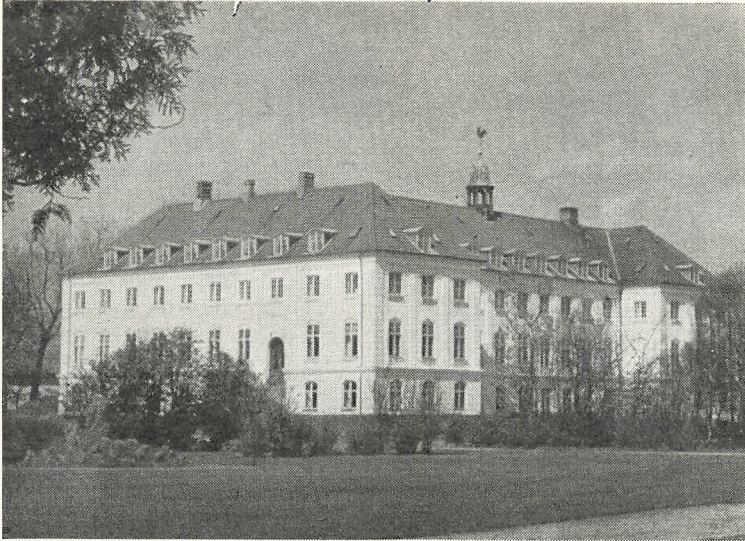
— Sygepl. Grethe Nørkjær, Bispebjerg Hosp., Kbh. NV.

(Fortsættes næste nr.)

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

Juli 1958

Nr. 7

DE BEDENDE HÆNDER

På hvert hold har vi i den senere tid haft en kunststudstilling, arrangeret af »Kunstkredsen« og bestående af reproduktioner af verdenskunstens mesterværker, og på hvert hold får eleverne til opgave at udvælge ét billede, beskrive det i en stil og meddele de tanker og indtryk, det giver. På dette hold valgte 8 elever at skrive om *Albrecht Dürers* (tysk kunstner 1471—1538) kobberstik »De bedende hænder«, og med deres tilladelse citeres nogle udpluk af deres stile:

Mester, som malede dette billede! beder du for din sjæls frelse? eller er det måske for en anden, du beder? måske for én, du holdt meget af?

Til sene tider vil din bøn stå synlig for menneskene og stemme dem til andagt. Mester Dürer, kan du tilgive, at jeg, indtil jeg så dette af dine billeder, anså dig for spottefugl; det synes mig, som om du hånede døden, når du i kirkerne malede dødninge eller dine andre billeder, som næsten altid viste noget med død. Nu tror jeg snarere, at du blot var stærkt optaget

af tanken på døden, at du så den bag alt liv og måske frygtede den. Stakkels mester! så malede du disse bedende hænder for i deres stumme bøn at søge fred for dit bange, urolige hjerte. »Læg hænderne sammen, da lægger sig amen til frelserens bøn, som stiger i løn«. Og medens du malede det, mærkede du, hvorledes det gav dig fred i sindet. Du, som ellers malede i korte, hidsige penselstrøg og fremtryllede ganske vist dygtige, siges der, men uskønne billeder, du blev pludselig nænsom. Blidt, næsten bedende satte du penslen til lær-

redet, længe og kærtegnende har du sikkert malet på dette billede. Jeg ville ønske, det var det sidste af dine billeder; jeg kunne lide at tænke på, at du med denne bøn og med fred i hjertet afsluttede et livs arbejde.

Får jeg lov til — uden at skæve til et leksikon — at beholde min illusion om, at en flagrende, urolig kunstnersjæl til sidst fandt fred i en stille bøn, kan jeg nemlig også folde mine hænder og tro, at der findes fred og trøst for et andet bankende hjerte. Tak, mester Albrecht Dürer!

— —

Man kan næsten forestille sig, hvordan ejeren af disse hænder er — hele hans personlighed giver sig udtryk i disse bedende hænder.

Jeg forestiller mig en gammel mand, som er lidt ensom. Hustruen er død, og børnene forlængst fløjet fra reden. Han har med sine hænder arbejdet hårdt for at skaffe føden til disse sine kære. Efter dagens slid har han så samlet familien og sagt Gud tak for dagen, der gik, og bedt om styrke til at leve livet, som det nu var meningen med det. Nu sidder han ene tilbage og prøver stadig at sige tak for det, han fik lov at udrette, og beder om tilgivelse for det, han ikke fik gjort, og for det, han gjorde galt.

— —

Jeg ser for mig en ældre kone, der snart skal til at gå til ro, men som forinden vil sige Gud tak for dagen og bede for sig og sine kære. Måske hun i sin ungdom glemte at takke Gud for alt, hvad han gjorde for hende; men gennem livet lærte hun, at han selv gav os den gave at folde vore hænder og lærte

os, hvordan vi skal bede til ham, for at vi trygt kan sove ind i hans navn og vide, at intet ondt kan kue os, når vi stoler på ham. — Men ikke blot til at takke for dagen gav han os bøn-
nen, men også når vi på livets vej mødte sorg og skuffelser — hvor godt var det da ikke at bede om kraft til at holde ud og i tillid at hælde sit hoved til ham! De ulykkelige menne-
sker, der aldrig rigtig kendte Gud — hvor ulykkelige må de ikke være gået gennem livet! de har jo aldrig haft én, de kunne betro alle deres sorger og bekymringer i sikker forvisning om at blive hørt, så de kan sige: »Hvad er verdens sorger og be-
kymringer, når bare jeg har Gud ved min side«.

— —
Hvem tilhører disse hænder? Jeg tror en kvinde, en høj, stor og noget robust kvinde, men dog ikke større end, at hun kan blive stille for Gud i bøn.

Om kærlighed fortæller disse hænder — en moders ømhed for sine børn, altid parate til kærtegn — vel ikke just altid bløde, men dog ømme og gode.

Hvordan har de hænder så været i ungdommens fagre vår? har de da også fundet sammen i bøn? Ja, måske. I ungdommen har man vel mindst lige så megen brug for hjælp og lige så meget at sige tak for, som når man kommer lidt op i årene. I ungdomstiden er der bare så meget, man skal nå; og ofte bliver det vel de stille stunder med Gud, man springer over; man mener, at den slags ting kan man få tid til, når man bliver gammel og grå. Men det er dog i ungdomstiden, man skal finde sit livskald, og mange forhindringer skal overvindes — altså også hos unge må man kunne finde bedende hænder. Da er hænderne bare ikke krumme og rynkede af slid som her — nej, da er de unge og friske at se på og med en god portion livskraft lysende én i møde.

— —
Der er forskel på bedende hænder. Der er dem, der *kun* samles i bøn i nødens tid, og som kun kræver. Men der er også dem, der samler sig til bøn *både* i glæde og sorg, og til tak-
sigelse og forbøn.

— —
Dette billede, synes jeg, siger: »Så tag da *mine* hænder og før mig frem . . .«.

— —
Mine tanker gik med det samme, jeg så maleriet, til mit hjem. Jeg så for mig mine forældres foldede hænder, og så kom jeg til at tænke på, hvor mange gange de mon var blevet foldede for min skyld.

— —
Det falder mig meget tungt at skulle nedskrive indtryk af

et billede. Men dette billede har dog fået mig til det, fordi — bedende hænder har jeg brug for.

— —
Måske er det dit eget indre, som har fået dig til at male dette billede. Måske har du selv været i knibe, måske har du mistet en af dem, du holdt meget af — hvem véd? kun du selv.

Det ligger mig meget nær at tro, at det er et øjeblik af dit eget liv, du dér fortæller. Dermed har du uden tvivl drevet en større mission, end du selv tænkte.

— —
Mange lærer fra barn af at folde sine hænder og bede. Men andre får det måske først lært, når de kommer ud i livet og en dag møder dets vanskeligheder og problemer. For jeg tror ikke, der findes ret mange, som ikke på et eller andet tidspunkt i deres liv har måttet folde deres hænder og bede. Men mange har måske ikke fået lige sådan, som de har bedt om det, og derfor tænkt, at det ikke nytter noget at bede, og så er de blevet hårde. Måske er det for sådant et menneske, »De bedende hænder« for et øjeblik går i forbøn.

— —
Sådan et par hænder, som er gamle og krogede og ikke mere har kraft til at arbejde, kan alligevel være til utrolig hjælp — ved at foldes til bøn.

— —
Jeg holder meget af denne tegning, og inden længe ønsker jeg at anskaffe dette kunstværk, og jeg tænker, det skal hænge over min seng. Det vil ikke undgå at minde mig om at begynde og slutte dagen med en bøn.

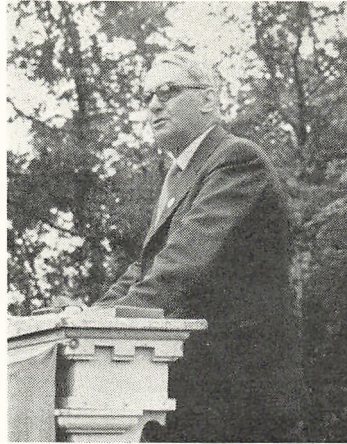
FRA SKOLEN

Når tankerne går tilbage til den forløbne måned, er det jo især elevmødet søndag d. 8. juni, der melder sig i erindringen. Kort var det; men vi har en fornemmelse af, at man var glad for det. Vi havde ærlig talt ikke ventet så mange („reaktion“ efter sidste års jubilæumsfest, mødets korthed, tidspunkt o. s. v.); men deltagerantallet var nogenlunde det samme som tidligere år. Vi siger tak til jer gamle elever, som kom. Denne gang havde vi på grund af vort kursus' korthed slået forældredagen sammen med elevmødet, og ikke så få forældre havde efterkommet invitationen, hvad vi var taknemmelige for. Ligeledes havde vi den glæde at have de to tidligere forstandere, C. M. Julin og Jørgen Jensen, iblandt os.

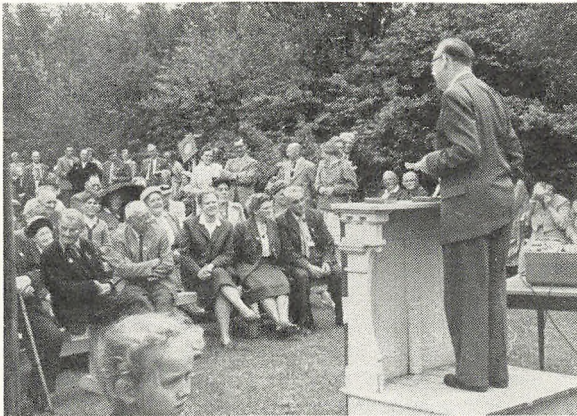
Vejret holdt så nogenlunde, så eftermiddagsmødet kunne holdes ude. Forstanderen bød velkommen, idet han mindede om, at det nu i sommer var 50 år siden, at skolen stod færdig. Vi er tak-

Julin drøfter gamle minder

Forstander Edv. Jensen

*Der bydes
velkommen*

nemmelige for de dejlige rammer, vi har fået i arv, men endnu mere for, at „det hvide slot“ ikke bare har været skønne og brugbare rammer, men Gud gav det indhold: sit ord, både det evige livs ord og ordet om det menneskeliv, Gud under os at leve her på jord. Men dette er ingen selvfølge; derfor bor der i os, som nu har vor gerning her, ikke blot en daglig glæde over disse skønne rammer og en stor taknemmelighed over, at vi må bygge videre på dem, idet vi véd, hvor meget de betyder, men også en angst, nemlig den, der får os til daglig at folde vore hænder i bøn: „Herre, kast os ikke bort fra dit ansigt og tag ikke din hellige ånd fra os“. For uden Guds ånd og ord er det hele trods alt blot ramme og død — og så er skolen i

en helt anden forstand færdig. I gamle lever, vær med til at bede den bøn!

Derefter fik eftermiddagens hovedtaler, forstander E d v a r d J e n s e n, Børkop højskole, ordet og holdt et rigtigt og vægtigt højskoleforedrag ud fra visdomslitteraturen i Gl. Test., nemlig Jobs bog, Ordsprogene og Prædikerens bog. Så præsenteredes dette års jubilærer, deriblandt 4 50-års, altså af F. H.s første pigehold, sommeren 1908! Og hilsener oplæstes, bl. a. fra vores allesammens i England omstrefjende „Mikkel“. Og endelig var det gymnasternes tur. Et hold elever gav os under frk. E b b a S ø r e n s e n s dygtige ledelse en smuk opvisning i plastisk gymnastik (afspændingsgymnastik) til musik af frk. G u n h i l d K o f o d.

Aftenfesten begyndte i foredragssalen med højskolelærer A x e l N i e l s e n som taler; i causerende form taltes om, hvordan former og skikke også på det kristelige livs område kan være yderst forskellige under de forskellige himmelstrøg og i forskellige kredse af kristne alene inden for Norden; men spørgsmålet er aldrig formerne, men indholdet — at der virkelig leves et liv med Gud i tro og lydighed. Så gav frk. G u n h i l d K o f o d og lærer H. W e b e r J e n s e n os en række smukke musikstykker. Og efter kaffebordet læste frøknernerne P a d e og F r e d e r i k s e n J e p p e A a k j æ r s „Skyggemoreller“ — gamle elever husker dem! Fabrikant V a l d. O l s e n, som dagen forinden var kommet hjem fra sin pilgrimsrejse til det hellige land, gav os friske indtryk derfra, og M a r i a N o r d e n d a l sang smukt og stilfærdigt iført sin færøske nationalragt, inden frk. P a d e sluttede den gode dag med andagt. —

Men også andet har stået på programmet i den forløbne måned. Ved det offentlige møde den 21. maj havde vi den glæde at have besøg af provst C. P. A g g e r, Halsted, som er medlem af skolens bestyrelse. Også ved den lejlighed sang Maria Nordendal.

Ja, og så har vi da også arbejdet — og arbejdet hårdt, både elever og lærere — og ind imellem slagene har vi forfrisket os med pølse-gilde og fødselsdagsfest m. m.

Og så lakker det mod enden af vort korte forårskursus. Vi har været glade for vores stilfærdige og så samvittighedsfuldt arbejdende hold; kun kunne vi have ønsket, at vi nu havde haft 2 måneder mere.

Elevmødets »gaveseddel«

På følg. numre er udtrykket gaver, som ikke blev afhentet: 553 (en snes æg), 7 og 414 (Wibargs radering), 399 (en broderet bakkeserviet), 61 og 42 (Ekholms radering af F. H.). — Æggene maa man i egen interesse afhente personligt; de øvrige ting sender vi gerne, hvis man vil sende bud til os.

Gunnar Rasmussen forlader os

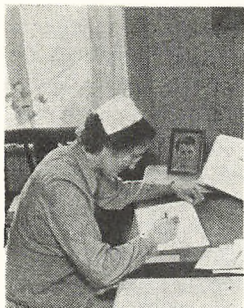
Mødes og skilles er livets gang. I løbet af juli forlader vores gartner og pedelfolk, familien Ellen og Gunnar Rasmussen, os for at overtage en stilling på „Ringholm“, Nykøbing Sj. Gunnar Rasmussen har nu i over 3 år passet have og hus og hjulpet os godt på så mange måder. Han faldt godt til ikke alene i højskolens liv, men også i sognet og dets ungdomsarbejde, idet han fra begyndelsen stillede

sig til rådighed for F.D.F.-kredsen — sidst som kredsfører. Og Ellen var ikke bange for at tage et nap med. De vil blive savnet både hos os og blandt drengene.

Nu håber vi, at vi hurtigt må finde frem til en værdig afløser. Hvem kan lede os på det rette spor? „Portgård“ er indtil videre gartnerbolig.

Tak, Ellen og Gunnar, for tiden, der gik! Alt godt i jeres nye gerning og hjem!

LYKØNSKNINGER

Karen Nielsen

Lilli Ingemann

Karen Buhl

F. H. føler trang til at hilse og lykønske tre af sine tidligere medarbejdere. Det gælder først sygeplejelærerinde, frk. Karen Nielsen, Slagelse Centralsygehus, som var undervisningsassistent hos os sommeren 1952 og instruktionssygeplejerske (som det hed i „gamle dage“ før 1. april) vinteren 1953—54. Frk. Nielsen er af Sundhedsstyrelsen blevet opfordret til at overtage stillingen som forstanderinde for sygeplejeforskoleundervisningen på Bornholms Højskole. Dernæst frk. Lilli Ingemann — undervisningsassistent på F. H. 1954—56 — og frk. Karen Buhl — do. 1956—57. De har nu begge taget eksamen ved Århus Universitets kursus for undervisende sygeplejersker og begge fået ansættelse som sygepleje-

lærerinder, frk. Ingemann på Svendborg Centralsygehus og frk. Buhl på Børkop Højskole. Vi glæder os med dem og ønsker lykke og vel-signelse over gerningen.

Elevdagligstuen

Og så kan vi ønske hinanden til lykke allesammen; et længe næret ønske er blevet opfyldt: elevdagligstuen fremtræder nu i en helt forvandlet skikkelse. Den var ikke nogen skønhedsåbenbaring — men det er den nu. Kom og se den! Vi lister selv engang imellem ind og er helt betaget. F.D.B.s dygtige boligkonsulent og arkitekt er mestrene og I, gamle elever og venner, giverne af de skønne, rene møbler (jubilæumsgaven!) og rekonstruktionen af den Wibergske frise (elevmødets gaveseddel). Og nu kan vi da komme til at se jeres billeder uden at skulle kravle op i sofaerne med en lup; de er nemlig samlet i smukke plasticmapper og bliver studeret flittigt af elever og besøgende. Så snart vi får råd til at anskaffe nogle smukke malerier, skal vi lade stuen fotografere og bringe et billede.

FRA ELEVKREDSSEN

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

fandt sted under elevmødet d. 8. juni. Dens æresmedlem, højskolelærer **Axel Nielsen**, Den udvidede Højskole, Haslev, valgtes til dirigent. Formanden, indremissionær **Aa. H. Lund**, Næstved, aflagde beretning og omtalte især jubilæumsgaven fra medlemmerne o. a., ca. 4000 k., som var blevet anvendt til nye møbler i elevdagligstuen. Regnskabet, som oplæstes af kassereren, frk. **Mikkelsens** stedfortræder, frk. **Ebbe Sørensen**, balancerede med 9733 kr. Skolen har hjulpet til, da foreningen var i likviditetsvanskeligheder p. gr. af trykningen af det kostbare, men smukke festskrift, og forstanderen tilsagde foreningen skolens støtte fremdeles. Det anbefales medlemmerne at virke for festskriftets udbredelse, ikke mindst blandt tidligere medlemmer, som derfor ikke har modtaget det. — Valgene var genvalg, til bestyrelsen **Søren Bentsen**, **Gunnar Nielsen**, frk. **Hedvig Adolfsen** og fru **Annelise Rasmussen**, og til revisorer **Fr. Spliid** og **K. F. Damgaard**.

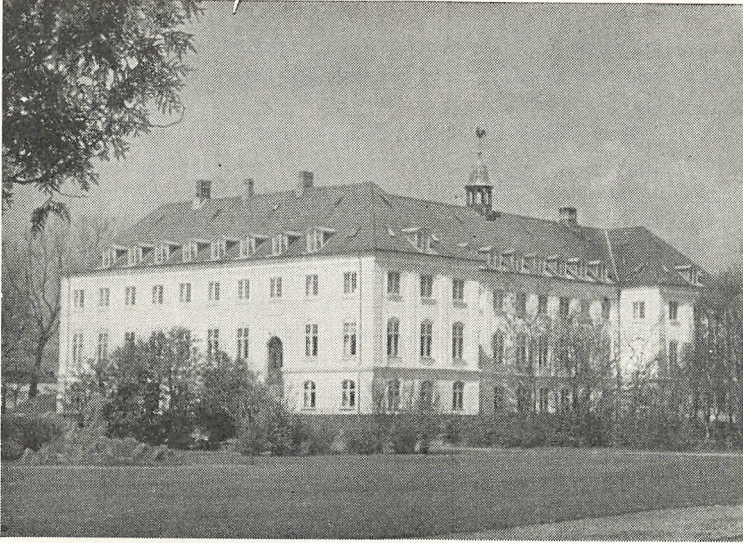
BRYLLUP

Birte Olsen, Præstbro (1955—56) viedes i Albæk kirke 7. juni til gartner **Fristrup**. Adr. er nu „Løkken“, Jaungyde, Ry. Vi ønsker hjerteligt til lykke.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: **Aage H. Lund**. - Redaktør: **K. Robert Hansen**.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

August 1958

Nr. 8

Kærlighedens kunst - at lytte

Af sygeplejelærerinde, frk. *Gunhild Kofod*.

Vi har ofte hørt ordet *kærlighed*. Det er ikke så underligt; for kærlighed er jo alfa og omega, det første og det sidste i Jesu forkyndelse.

Jeg tror, vi allesammen mere end en gang har sagt til os selv: „Også jeg vil forsøge at blive et menneske fuldt af kærlighed“. Men hvordan? Og hvori vil og skal kærligheden ytre sig?

En af de vigtigste ting, vi må indstille os på og øve os i, om det skal lykkes og ikke bare blive til drøm eller smukke ord, er — forekommer det mig — kunsten at lytte.

Hvad mener jeg nu med det?

Jo, vi har sikkert allesammen oplevet, at der kan være meget stor for-

skel på den måde, hvorpå mennesker optager det, vi betror dem. Det beror ikke på noget andet end, at nogle mennesker har evner til at lytte, andre har det ikke.

Ikke sandt, der findes mennesker, der — selvom man måske bare fortæller dem en bagatel og ofte føler, at det egentlig var helt andre ord, man skulle have brugt for at udtrykke det, der egentlig lå én på sinde — alligevel forstod det hele og tog ens „halvkvædede vise“ op på en sådan måde, at det gik igennem én med glæde: jeg er blevet forstået! der er én, der forstår mig! Forhåbentlig har vi alle truffet sådanne mennesker, over for hvem vi følte, at det, vi fortalte dem, måske så ubehjælpsomt og småt, blev til noget værdifuldt, noget smukt, noget, der betød noget. Hvordan kan det være? Jo, de pågældende mennesker holdt af os; de glemte sig selv, deres egne interesser, egne glæder, egne sorger; alt deres eget var skudt til side; nu var vi det vigtigste, de tænkte kun på os. Det er kærligheden, som gør det.

Men der findes også mennesker, der er dårlige lyttere, de, som ikke formår at gå ind i en andens verden, mennesker, over for hvem man føler det, man har sagt, som noget dumt og ubetydeligt, noget, som i ens sind efterlader et bittert spørgsmål: „Hvorfor fortalte jeg det også? det skulle jeg aldrig have gjort“. De kan ikke slippe deres egne tanker; fra dem er ingen kærlighedsfulde hænder rakt ud imod os; intet ømt hjerte åbner sig for os og vore problemer. Der findes ingen kærlighed, og den, som ikke ejer kærlighed, magter ikke at lytte.

Når vi har følt, hvilken glæde og hjælp det er at møde mennesker, som kan den kunst at lytte, skulle vi så ikke stræbe efter at lære den? Hemmeligheden er, at vi glemmer os selv. Lad os her lære af Jesus, som viste os, at den store kærlighed ikke ved af noget, som er for småt! Den store kærlighed, den, som er i slægt med Guds egen, formår at finde en værdifuld kerne selv i det tarveligste og ringeste. Den store kærlighed er sagtmodig og ydmyg af hjertet — den har tid for os alle.

Rejsebrev fra England

Kære gamle elever!

I kan tro, jeg har tænkt på jer mange gange i de to måneder, jeg var på skolebænk, — og jeg håber, jeg vil huske det næste gang, en stakkels elev skal i gang ved katederet og fortælle f. eks. om Chr. Winther. For hvor er det væmmeligt at blive rettet i en time, hvor alle kammeraterne hører på det; jeg kan f. eks. ikke lære at sige „theatre“ på engelsk — jeg blev rød i hovedet af undseelse og flovhed, ønskede mig et musehul; men heldigvis opdagede læreren, at det bare blev værre, hvis han blev ved, så han gik videre til den næste.

Ja, det var en af de ting, jeg lærte — det næste var, at verden tager sig lidt anderledes ud set fra den anden side af Vesterhavet, for slet ikke at tale om, at perspektiverne i en studiekreds, hvor emnet var: „Er fred mulig?“

får en større dybde, når deltagerne er fra Svejts, Tyskland, Holland, U. S. A., Danmark, Sverige, Libanon og Kenya, og når Englands koloniproblemer, Hollands ditto, Algier—Frankrig og Israel kontra Libanon skal med i disse diskussioner.

Det tredje var sproget — det blev vanskeligere, end jeg havde troet, at få skoleengelsken, der hos mig var 25 år gammel, gravet frem — men her gik det som blandt børnene, at man hurtigst lærte af kammeraterne, så det blev et ikke helt højengelsk, men farvet af, om man talte med en japaner eller en amerikaner eller en korrekttalende englænder. Men jeg lærte at klare mig, og det var da målet — endda så godt, at jeg de sidste 3 uger i Wales og Sydengland nød at klare grejerne selv.

Alt i alt blev englandsopholdet en rig tid for mig. Når man modtager nye elever to gange om året og gennemgår det samme stof gang efter gang, bliver klicheer og vaner så farlige, at man simpelt hen må køre vognen ind på et sidespor af og til og blive holdende der, til man igen har fundet ud af, hvem man er, og hvad man vil. De mange nye indtryk henholdsvis i London — Woodbrooke — Wales — Bristol — og de mange ture rundt i landet i forsommeren, hvor den grønne farve helt skjulte det ellers så grå og triste, blev inspirerende. De fleste vil forstå, at besøget i Shakespeares by, Stratford on Avon, var en speciel lækkerbidsken for mig; jeg nåede oven i købet at se tre skuespil: „Hamlet“, „Romeo og Julie“ og „Tolv nætter“. Det vil føre alt for vidt at fortælle om, hvad jeg så; men tiden på skolen blandt kvækerne, der i al deres færd prøver at leve det, de tror, gav en vældig inspiration til alle os, der var medlemmer af den store familie en tid. Deres understregning af, at det at elske Gud er at elske sin n a b o, gav stof til fornyet eftertanke, og i fællesskabet blev det rige oplevelser, også når jeg om søndagen i den anglikanske kirke følte det som en rig, rig velsignelse at være med i en menighed, som bruger alle de gaver, Gud har givet os i sin kirke. Jeg tror, at I forstår, det blev en velsignet tid for mig!

De bedste hilsener og tanker!

Jeres „Mikkel“.

FRA SKOLEN

Siden sidst har vi oplevet en del. Forårsholdet rejste d. 28. juni, efter at vi aftenen forinden havde holdt afslutningsfest under udfoldelse af det traditionelle afskedsceremoniel. Frk. Lilly Frederiksen holdt denne gang afskedstalen, filmen „Skæbne eller skabervilje“ rullede, taler og sange veklede, Inger Toft udtalte holdets tak og overrakte skolen to meget smukke lysestager og en række keramikskåle til den nye dagligstue, pastor Morsing, som havde vikarieret i de 3 forårsmåneder, mens frk. Mikkelsen var i England, havde ordet, og tilsidst gav først, de bortdragende ordet Es. 41,13 med på vejen: „Jeg, som er Herren din Gud, jeg griber din hånd

og siger til dig: Frygt kun ikke! jeg er din hjælper“. Og nu er de så spredt ud over landet på forskellige steder og har det forskelligt — nogle er vel glade, andre skuffede, nogle trykkede, andre lettede — læs kun ordet igen! Det står der stadig og gælder endnu; tag det som en hilsen hjemmefra!

Det nye hold kom den 4. august. Hvor er det en sær ting at skifte kursustider! Vi skal ikke længere tage imod nye elever maj og november, men februar og august. Det er næsten ikke til at finde ud af — ikke engang for forst. Det siges, at han — da han den første dag traditionen tro skulle gå tur „jorden rundt“ med det nye hold — af gammel vane ikklædte sig en solid frakke, gummistøvler, hat og stok, indtil hans kone gjorde ham opmærksom på, at det ikke var 4. november, men 4. august og altså højsommer.

En værre ulempe end blot den, der har med vanen at gøre, er dog pige-spørgsmålet. Når der som nu er nogle af vore piger, som vil begynde som elever til august, er det en vanskelighed at skaffe erstatning på grund af det unormale tidspunkt; vi mangler faktisk 1-2 piger; hvis De kender nogle egnede, som er ledige, må De gerne dirigere dem denne vej. Vi har især brug for en, som har nogen erfaring i madlavningskunsten, og som kan hjælpe Ellen Nielsen.

Et dejligt efterårshold har vi fået — 99 friske og flinke elever, ikke spor forskræmte eller bange for at tage fat. Vi er allerede i fuld sving. Den 7. havde vi det offentlige åbningsmøde, og ingen ringere end vores formand, pastor C. Bartholdy, var taler. Det blev et vægtigt foredrag med titlen: „Nyt lys over Golgatha“ — Jesu domfældelse og død belyst ud fra hidtil upåagtede historiske kilder, nemlig den jødiske talmudlitteratur, og det på en sådan måde, at det blev en vældig prædiken. Vi sprang det sædvanlige kaffebord over i forudanselse om, at der ville komme så mange mennesker, at vi ikke kunne beværte dem. Anelsen holdt stik, vi var omkr. 450 mennesker; foredragssalen, „Herlufsholm“ og „Rådhuspladsen“ propfyldt. Inden pastor Bartholdy sluttede aftenen med andagt, sang en af vore nye elever, Ellinor Glerup, en række sange. Dagen efter havde vi bestyrelsesmøde — en travl, men som altid festlig dag.

En tidligere elev (1920-21) Mogens W. Friis, nu bosiddende i Canada, har besøgt os, og ved synet af vor bordklokke, som vi kun har til låns, skikkede han straks bud til Canada efter en tre gange så stor af nøjagtig samme art, og skænkede den til skolen af taknemlighed over, hvad den kom til at betyde for ham. Og nu lyder allerede dens malmsklang over salen, og en tak hermed tilbage over Atlanten.

Bestyrelsen har været samlet to gange i løbet af den seneste tid. Der er bl. a. taget beslutning om modernisering af elevindgangen (hovedindgangen fra gården) med en ny og større dør, nye fliser, nyordning af trappesystemet m. m. — samt om istandsættelse af „Flintholm“, idet en længe verserende erstatningssag er blevet bragt til en lykkelig afslutning gennem Vald. Olsens udholdende indsats.

Nyt fra »Kongens Nytorv«

Så fik vi „Kongens Nytorv“ forskønnet lidt — fra at være et ikke særligt spændende loftsrums til, om ikke en pralende hall, så dog en hyggelig sladrekrug for eleverne — og det hele blot ved hjælp af et perspektivvindu i stedet for lofsvinduet, blå „bondestuemaling“ og nyt betræk på de gamle elevdagligstuemøbler, tapet og ny belysning lampetterne er også elevdagligstuens gamle i ny udgave).

Ny gartnerfamilie

Så fik vi løst gartnerproblemet, og det — som vi tror — på den allerbedste måde. Gartner Tage Jensen og hustru Esther, f. Larsen, har sagt ja til at ville være vores gartner- og pedelfolk og foreløbig med bopæl på „Portgård“. Tage Jensen er fra Læsø og har i en del år haft arbejde i Tåstrup. Hans hustru er fra Sjællands Odde, og hendes familie hører til skolens trofaste vennekreds. Vi byder hermed Tage og Esther sammen med deres 2 søde børn, Otto og Birgit, hjerteligt velkommen til samarbejdet.

Forårskursus 1958

På grund af „overvældende stofmængde“ i „Sølvsnoren“'s forårsnr. fik vi ikke præsenteret vort lille, stilfærdige forårshold, som var hos os på det korte, slidsomme kursus april—juni. Her er det:

1. Andersen, Birthe Rosted, Svenstrup, Års.
2. — Erna, Rosted, Svenstrup, Års.
3. Andreassen, Aase Bisgaard, Ålborg.
4. Anhøj, Birthe, Søtofte pr. Ringsted.
5. Bertelsen, Jytte, Frederiksværk.
6. Breinbjerg, Inger, Nortvig, Nr. Snede.
7. Christensen, Irma Dahl, Hvil-som, Hobro.
8. — Jette, Høng.
9. Eriksen, Grethe, Krekjær, Malling.
10. Gade, Mette, Floulev, Hvid-bjerg, Thy.
11. Grau, Valborg, Hellevad.
12. Hansen, Hanne Kofoed, Bo-dilsker.
13. Harder, Grete, Huseby, Hel-singe.
14. Jensen, Else Ternesø, Thorsø.
15. — Gerda, Råsted, Vemb.
16. — Inga, Herning.
17. — Marie, Ravnholt, Bor-ding.
18. Jepsen, Nina, Fredericia.
19. Johansen, Eli, Svinninge.
20. Johnsen, Lucie Vinding, Vandløse, Nyrup.
21. Justesen, Ebba, Boeslum, Ebeltoft.
22. Jørgensen, Anna Lisy, Tim-ring.
23. — Elin Tirsbæk, Blåhøj.
24. — Inge, Spandet.
25. Kjær, Ruth, Østerlars.
26. Kristiansen, Connie, Hauge-rup, Sorø.
27. Larsen, Inge Frimann, For-lev.
28. Laursen, Valborg, Søndbjerg, Uglev, Thy.
29. Madsen, Ellis, Ellerup, Gud-bjerg F.
30. — Esther, Starup, Tofte-rup.
31. Mikkelsen, Maren, Vodder, Frifelt.
32. Moeslund, Birgit, Silkeborg.
33. Nielsen, Conny Holdens-gaard, Sorø.
34. — Else Frost, Hillerød.
35. — Gerda, Engebæk, Sdr. Omme.
36. — Grethe Hede, Mejrup.
37. — Johanne Møller, Bed-sted, Thy.
38. — Lilly Margr., Kbhvn.
39. — Oda, Ø. Sundby, Ål-borg.
40. — Ulla, Skanderborg.
41. Nilsson, Birgit, Skærbæk, Esbjerg.
42. Nordendal, Maria, Sandevåg, Færø.
43. Olsen, Annie Haugaard, Bak-kendrup, Gørlev.
44. Pedersen, Solveig Sønder-gaard, Assens.
45. Perregaard, Kirsten, Århus.
46. Philipsen, Tove, Varnæs.
47. Rasmussen, Eva, Assens.
48. — Inge Lise, Ornum, Gør-lev.
49. Ringholm-Andersen, Gerda, Middelfart.
50. Schneider, Grete, Tranebjerg, Samsø.
51. Svendsen, Birgit Skov, Glo-strup.
52. Sørensen, Inge, Korsø, Hvam.
53. Toft, Inger, Ydby, Thy.
54. Thygesen, Karen Elisabeth, Vinding.
55. Vingborg, Klara, Vejen.
56. Wolthers, Ingrid, Ribe.
57. Vitalis, Hjørdis, Klakksvik, Færøerne.

Nye bøger

Et længe næret ønske er gået i opfyldelse: „Sølvsnoren“ får som i gamle dage lejlighed til at anmelde bøger. Fra „De unges Forlag“ har vi modtaget følgende:

Kirsten Bang: Hyskenstræde-mysteriet. 332 sider — 13,40 kr.

Kriminalroman fra DUF! det er dog vist første gang, men efter denne bestemt ikke den sidste. Spændende med sine dramatiske forviklinger løst af en morsom gammel dame, hvor politiet har givet op — hyggelig og fornuftig — fint skrevet og så en god luft over det hele.

Juniorbøgerne. Godt 100 sider hver — 5,85 kr.

Hvad skal vi forære eller anbefale de ganske unge at læse? Ofte et stort og vanskeligt spørgsmål. Det skal være spændende, oplysende, billigt og — lædigt. DUF har begyndt en serie, der opfylder disse krav — og det på en sådan måde, at det faktisk er bøger for juniorer fra 15 til 70. Her er de 4 første: *Georg Jensen: Fridtjof Nansens polarfærd* (om Nansens Nordpolsfærd med „Fram“, hans videnskabelige bedrift om modige mænds strabadser og gode kammeratskab), *Georg Jensen: Magellans Karaveller* (om den første verdensomsejling 1519-22 med alle dens farer og al dens spænding), *David Douglas: Med sneško og hundeslæde* (om pelsjægere og indianere i det nordlige Canada, om kamp på liv og død og om udholdenhed og karakter) og *Wilfred Grenfell: Nordlandets høvding* (en læges oplevelser blandt Labradors eskimoer i ca. 50 år — fortalt af ham selv; levende skildringer, fint oplæsningsstof).

Mere i næste nr.

FRA ELEVKREDSEN

GAVER TIL BEDEVÆRELSET:

Inga Thuesen 10 kr., Mogens W. Friis, Canada, 50 kr., Karen Engholm 5 kr., Esther Pedersen 15 kr., A. B. 50 kr., Irmgard Pedersen 30 kr., Else Andersen 200 kr., Annelise Rasmussen 5 kr., gdr. Hans Olsen, Vivede, 10 kr. Solgte bøger 82,60 kr. Hjertelig tak! Senest i oktobernummeret vil De høre nyt vedrørende bedeværelset.

FØDSELSDAGE

Frk. Ingeborg Viuf — fhv. gdr. Andreas Viufs søster — vore rare naboer på hjørnet af alléen op til skolen — fylder 80 år den 17. august. Alle gamle elever vil huske Ingeborg Viuf og på dagen sende hende venlige tanker. Til lykke!

Det samme gælder frk. Kathrine Nielsen — fhv. gdr. Niels Nielsens søster — vore gode venner, søm i mange år boede i skolens nærhed og nu har slået sig ned på De gamles Hjem. Kathrine Nielsen fylder 85 d. 21. august.

EN HILSEN FRA „ØSTERSØENS PERLE“.

Søndag d. 6. juli talte forstander K. Robert Hansen ved Indre Missions sommerstævne i Almindingen. Om aftenen samledes Faarevejle-kredsen med forstanderen på Missionshotellet i Rønne. Forstanderen talte, og vi havde lejlighed til at høre den smukke jubilæumskantate. Det var en festlig dag. Alle Sølvsnorens læsere sendes hermed en hjertelig hilsen.

Edith Jørgensen, f. Petersen (1953). Ruth Kjær (1958). Anna Rasmussen, f. Larsen (1939). Ejner Rasmussen. Sofie Olsen, f. Bendtsen (1930). Mette Kjær Nielsen, f. Rasmussen (1928). Johannes Larsen. Karl H. Olsen (1929—30). Magnus Kjær Nielsen. Helga Sørensen, f. Pihl (1924). Agda Kofoed, f. Pedersen (1923). Thora Hermansen, f. Jensen (1924). Charles Hermansen (1924—25). Andreas Jakobsen (1908—09). Thorvald Jacobsen (1918—19). Ingeborg Hansen (1927). Ellen Lund (1932). Esther Lund (1935). Agnes Kjøller (1927). Marie Rømer (1911). Ulla Marker (1957—58). Elisabeth Marker. Jens Marker. Agnes Jørgensen (1941). Ellen Larsen (1941).

ADRESSEFORANDRINGER:

1956—57: Hanne Thomasen, Tietgens Plads 15, Århus.

1954: Sygepl. Aase Simonsen, Centralsygehuset, Hjørring.

1955—56: Elev Helga Nøhr, Amtssygehuset, Ålborg.

1957—58: Elev Anna Birgit Larsen, Kommunehosp., Århus.

1957—58: Elev Bodil Schultz, Sygehuset, Ærøskøbing.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

1907—1957

Festskrift i anledning af 50-årsjubilæet.

84 sider — 116 billeder.

Indh.: Vald. Olsen: F. H. gennem 50 år.

K. Robert Hansen: Kantate til
50-årsfesten.

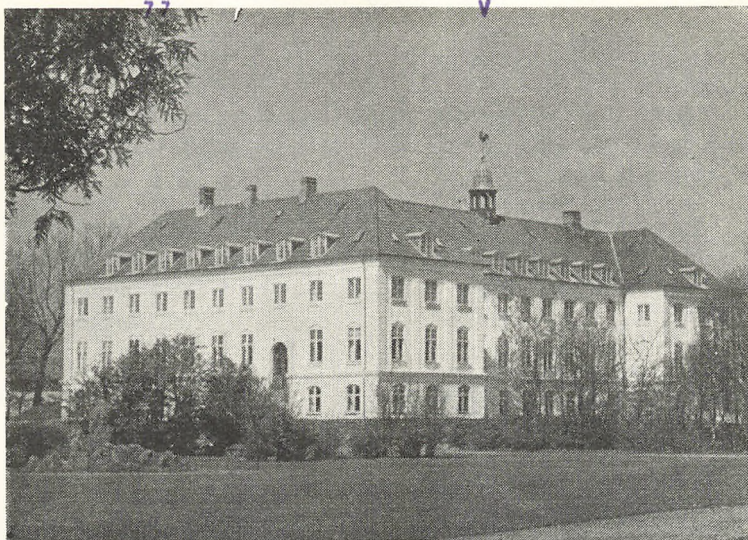
Pris 4 kr.

(gironr. 8701, elevforeningen, Fårevejle)

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

September 1958

Nr. 9

MUSIK *af pastor C. Bartholdy*

Den berømte komponist Mendelsohn-Bartholdy besøgte engang en domkirke i Tyskland, hvor organisten, en gammel mand, netop sad og øvede sig ved orglet. Mendelsohn listede sig op til ham og spurgte, om han måtte få lov til at spille lidt på hans skønne orgel. Men den gamle organist var meget afvisende. Han var bange for, den fremmede var udygtig og kunne gå hen og lave noget forkert ved hans kære instrument.

Lidt efter lidt lykkedes det dog Mendelsohn at få den gamle ind på den tanke, at det måske ikke kunne gøre noget, om han fik lov til at røre ved orglet en lille stund.

Da Mendelsohn tog fat, varede det kun et øjeblik, så gik det op for organisten, at det var en, som forstod sig på musik. Han sad ganske henrevet og lyttede, mens tårerne stod i hans øjne.

Da Mendelsohn efter få minutter rejste sig og ville gå, holdt den gamle fast på hans hånd og næsten råbte: »Men hvem er De? hvem er De dog?«

»Mendelsohn«, lød svaret, — og dermed listede den fremmede af.

»Tænke sig«, sagde den gamle organist, når han fortalte historien, »på et hængende hår havde jeg nægtet Mendelsohn at røre mit orgel!«

— — Hvor mange har ikke nægtet Gud at røre ved deres liv! De tror, han vil gøre fortræd, de er bange for, at Gud vil forringe livet for dem. Nej, Gud er den store mester, som vil få vort liv til at klinge, vil få harmonierne frem, som ingen anden kan.

Chr. Bartholdy.

En fødselsdag

i Tølløse

Det er fredag den 3. oktober, og det er fabrikant Vald. Olsen, der nævnte dag fylder 75 år. Mon ikke alle skolens gamle venner, ældre venner (hedder det vel, ingen er jo gamle mere) véd, at menneskeligt talt skyldes det ham, at Fårevejle Højskole eksisterer i dag?

Tro og mod og udholdenhed, de tre burde altid høre sammen, som vor bibel tydeligt nok lærer os.

Men desværre gør de det tit ikke. Men hos Vald. Olsen har de virkelig fulgtes ad, når det gjaldt denne skole. En urokkelig tro på, at den tjeneste, der var indviet til i den treenige Guds navn, den skal den også gøre og ikke laves til politiskole eller lignende. Et mod, som ikke gjorde holdt foran nogen nok så stejl mur, men forfulgte målet, til det blev nået. Og en udholdenhed, som varede i årevis.

Vi takker ham for, hvad han har betydet for os. Vi ønsker ham Guds fred og glæde i det nye år, og vi jævnaaldrende beder med den gamle kirkebøn på nytårsaften: Giv os, om i dette år vor time kommer, salig at gå ind i det himmelske rige ved din enbårne søn, Jesus Kristus!

C. Bartholdy.

OG SÅ VI

som nu har vor gerning på Fårevejle Højskole, vil gerne være med at sige Valdemar Olsen tak — ikke alene for, hvad han har været for skolen i den svundne tid, men også for usvigeligt venнесind og uvurderlig praktisk hjælp i de sidste 7 år — og gøre det med at citere nogle ord, som lød ved skolens 50-årsfest.

Det er kendt af hvert eneste menneske, der
om vor skole blot véd bare mindste besked,
at v e n n e r n e s trofaste vedhængen altid
har været dens dybeste hemmelighed.

Ja, hvem vil det nægte? Vi véd det: de stod her
som bolværk for skolen i halvhundred år.
Er her ikke grunden, vi prøver at finde
i dag til det under, at skolen består?

En levende dæmning af levende stene
om skolen i alle dens år kunne ses;
i tidernes strømme mod bølger og brænding
slog trofaste venner om skolen en kreds.

Hver gammel elev, som fra skolen fik hentet
til livet og striden sig styrke og fred,
hvert hjem, som stod bag og forstod, hvad den ville,,
de blev i dens „A u d e b o d æ m n i n g“ et led.

Hver bøn, som blev bedt, og hver hvid, som blev ofret
til skolen, hvert udslag af tillid og tro,
blev sten muret ind i det levende bolværk,
bag hvilket den, havet til trods, kunne bo.

Spredt bor de, de venner, i øster og vester,
så én bor os nær, og en anden er fjern.
Da storm satte ind — der var fare på færde —
de strømmede sammen til levende værn.

— — —
Så vanskeligt er det at nævne den ene
sten frem for den anden i rækken af sten
i bolværket om os; for de er jo alle
så helt uundværlige. Dog er der én,
vi nævner, fordi han — da hele vor skoles
beståen kun hang i den spinkleste tråd —
fik lov til at samle al vennernes troskab
og offer i én uforglemmelig dåd:

Da natten var begsort, og havet sig rejste
for nu i et sidste og knusende slag
at gøre en ende på dette — da gryed'
med ham for vor skole d e r a t t e r e n d a g.

Og dog — også han, netop han viste bort fra
sig selv — om hans dåd skulle aldrig stå gny.
Gå kun ud i haven og se, hvad han mejsled'
i stenen, da skolen stod genrejst påny:

„Guds miskundhed alene
grundfæstet står i evighed;
sin kårne bruden rene
fra slægt til slægt han holder ved,
dem, som bevaret har hans pagt,
hvem kronen er tilsagt,
hvor engle hist i kæde
om himmeltronens glans
Gud Herrens pris udkvæde
for livets sejerskrans.
Min sjæl, istem med glæde:
Al æren er og bliver hans!“

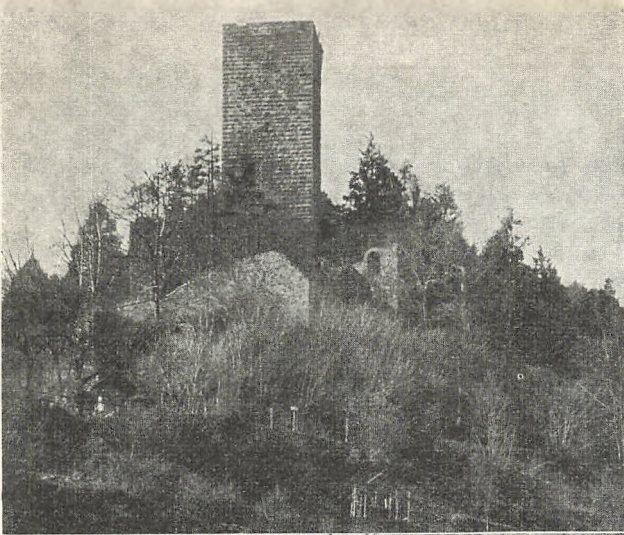
K. Robert Hansen.

Burg Liebenzell

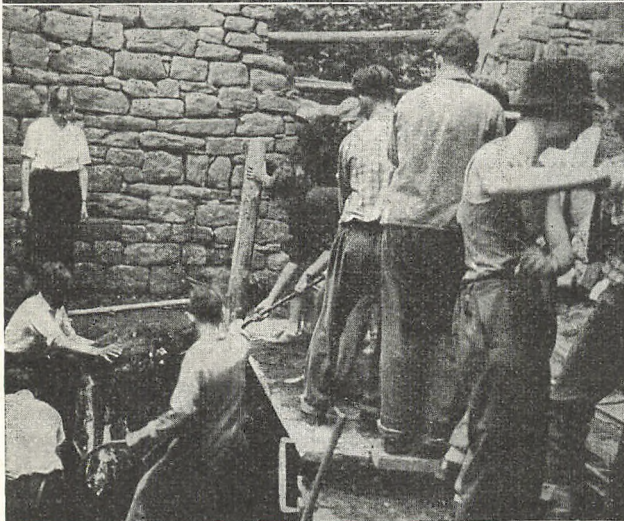
I juli måned var lærerpersonalet spredt ud over kloden. Mikkel var som bekendt endnu i England. Frk. Pade i „Paddehatten“, frk. Frederiksen i Schweiz, frk. Belusa på Lolland, frk. Kofod i Skagen, og frk. Sørensen i Norge. Vi selv havde en speciel oplevelse, idet vi kørte vores datter, Anna Johanne, til arbejde og kursus på det „internationale forum“ Burg Liebenzell, og da det sikkert har eller muligvis kan få interesse for tidligere elever, har jeg lyst til i kort-hed at præsentere dette fortræffelige sted for Dem.

Burg Liebenzell ligger i Schwarzwald i Tyskland og er en gammel røverborg fra ca. år 1000; senere har også korstogsriddere ejet den. Men i 300 år fik den lov at forfalde, indtil en flok unge fra 12 forskellige nationer for 5 år siden under ledelse af den tidligere generalsekretær for KFUM i Tyskland G. A. Gedat ud af den gamle ruin skabte det herligste mødested for europæisk ungdom — romantisk indrettet og vidunderligt beliggende på en bjergskrænt over et af Schwarzwalds dejlige kursteder, Bad Liebenzell. Hver sommer har unge fra så at sige alle Europas lande mødtes dér til kammeratligt samvær og til foredrag og samtale om fælleseuropæiske problemer. Gennem fire timers manuelt arbejde — de unge mænd på borgens udbygning eller sportsplads og de unge piger i hus og køkken (Anna Johanne fik som opgave at ordne borgens bibliotek) — billiggøres opholdet. Det hele ledes i kristen ånd. Hver dag er der andagt i borgens gamle kapel.

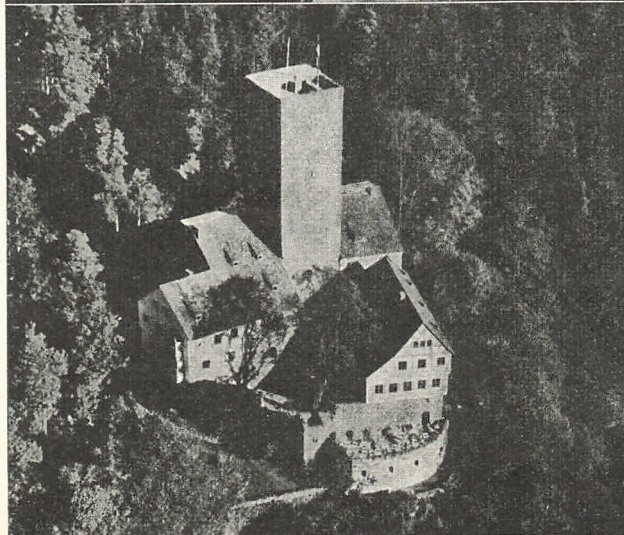
Jeg kan ikke lade være at fortælle dette, for måske var det en idé for nogle af Dem at tage derned til næste sommer. Man må være mellem 20 og 30 og kunne noget tysk eller engelsk. Nærmere oplysninger kan fås ved at skrive til borgens daglige leder, dr. G.-A. Krapf, Burg Liebenzell, Schwarzwald, Tyskland. Dr. Krapf er forøvrigt fornylig blevet gift med en ung finsk pige, Ruth Wirén, datter af provst Wirén, Helsingfors, så som skandinav vil man straks

Sådan så Burg Liebenzell ud i
300 år — ruin.

Så tog unge fra 12 forskellige
nationer fat for 5 år siden.

Og her er resultatet: en herlig
borg, gennemført i sin ind-
retning både ude og inde.

føle sig hjemme, når man hører fru dr. Krapfs klingende svenske. Også forstander J o h s. M a g e l u n d, Haslev udvidede Højskole, som er med i borgens bestyrelse, vil kunne give nærmere oplysninger. Med disse linjer takker også både min kone, vor datter og jeg for god modtagelse dernede.

K. Rob. H.

En række nye værelser

er som bekendt blevet indrettet på øverste etage, nemlig tre enkelt- og fire dobbeltværelser. Det er sket dér, hvor der i helt „gamle dage“ var snedkerværksted og husflidslokale og senere magasin og tørreloft og strygestue for elever, altså på Virkegades østside. Her ser De et kig ind i et af enkeltværelserne, taget i besiddelse af Inga Sørensen, tidligere pige hos os, nu elev.

Mødes og skilles —

Sådan er det, ikke mindst på en højskole med en stor medarbejderstab. Der er noget vemodigt i det, idet der næppe er noget, der knytter mere sammen end arbejdet på en højskole. Men det kan ikke være anderledes. Denne gang må vi så meddele, at frk. E b b a S ø r e n s e n nu forlader os. Frk. Sørensen har i 2 år været vores flinke gymnastiklærerinde, dygtige sekretær og „gummekassedirektrice“ og altid tjenstvillige hjælper på så mange måder — ligesom hun har gjort et stort og påskønnet arbejde blandt sognets unge og i Holbækkredsens KFUK og M. Frk. S. rejser til København for at uddanne sig til afspændingsgymnastikpædagog, men vil dog smutte herop en gang om ugen og se ofter, om vi også spænder rigtigt af. På kontoret har fru kredssekretær Marie Medom Madsen, Fårevejle, lovet at hjælpe, så også arbejdet her kan spænde rigtigt af. — Tak, frk. Sørensen, for Deres hjælp i årene, der gik!

Ebba Sørensen

Forst.

EFTERÅRSSKOLEN 1958

1. Andersen, Birgit, Rubjerg.
2. — Ruth, Sivested pr. Kolding.
3. Bang-Madsen, Anna, Rødding pr. Viborg.
4. Berthelsen, Anna, Virket pr. Eskilstrup.
5. Bidstrup, Karna, Rønne.
6. Boysen, Inge, Hellerup.
7. Bruun, Bodil, Sundby, Thy.
8. Carlsen, Edith, Frederikshavn.
9. Christensen, Anette Saabye, Hillerød.
10. — Inga Bitsch, Århus.
11. — Liss, Thorshøj.
12. — Nanna, Vestervig.
13. Christiansen, Else, Gudme.
14. Christoffersen, Gitta, Slagelse.
15. Dall, Hanne, Kyndeløse.
16. Danielsen, Katrin, Kvivik, Færø.
17. Degnegaard, Kirsten, Søborg.
18. Faldt, Anny, Byrum, Læsø.
19. Foldager, Edith, Sundby M.
20. Funch, Vibeke, Akirkeby.
21. Glerup, Ellinor, Grindløse.
22. Gormsen, Olga, Toftlund.
23. Grønne, Birthe, Slangerup.
24. Hansen, Annelise, Gråsten.
25. — Asta Boskov, Nødde-
lund, Bjerringbro.
26. — Inger, Højrup pr. Ar-
num.
27. — Julie Emilie, Glibre,
Færø.
28. — Karen Fischer, Svin-
ninge.
29. — Lis, Næstved.
30. — Ragna, Melhede pr.
Tørring.
31. Hole, Ellen, Hundested.
32. Holm, Johanne Otte, Rømø.
33. — Kirsten Eilschou, Kbh.
34. Jacobsen, Else Sønderby Ma-
rie Magdalene.
35. Jensen, Aase Ritz, Nr. Sund-
by.
36. — Anni Hedengran, Rers-
lev.
37. — Birgit Hyldgaard,
Eskebjerg.
38. — Birgitte Richardt, Hol-
megård.
39. — Birte, Soyemark pr.
Guldborg.
40. Jensen, Connie Windum, Sin-
ding.
41. — Elsebeth Brix, Hol-
bæk.
42. — Inge Merete, Helsingø.
43. — Ingelis, Rettestrup pr.
Næstved.
44. — Lis, Ferslev, Skibby.
45. — Lis Møller, Ø. Hjer-
mitslev.
46. — Lola Guldahl, Vejle.
47. — Selma, Aulum.
48. Jeppesen, Karen Flyvholm,
Uglev.
49. Johansen, Hanne, Sønderb.
50. Julius, Else, Lustrup, Ribe.
51. Justesen, Vera, Vinderup.
52. Kielsen, Haldora, Julianehåb,
Grønland.
53. Kristensen, Julie, Atte pr.
Brørup.
54. — Maria Kusk, Hundborg
pr. Sjørring.
55. Larsen, Inger, Egebjerg.
56. — Kirsten Cramer, Næs-
tved.
57. — Tove, Egebjerg.
58. Lauridsen, Margit Bach, Få-
borg pr. Varde.
59. Laursen, Tove, Gudum, Vest-
jylland.
60. Madsen, Ruth, Skallebølle.
61. Mark, Grethe, Vejen.
62. Meewes, Ursula, Rendsborg,
Sydslesvig.
63. Mejer, Kirsten, Herlev.
64. Mogensen, Tove, Hvidbjerg,
Thy.
65. Mortensen, Grethe, Kr. Hyl-
linge.
66. Nielsen, Annelise, Unnerup
pr. Vejby.
67. — Gerda, Ugerløse.
68. — Hanne, Ramløse.
69. — Jytte Seerup, Sten-
magle.
70. — Karin Guldborg, Nr.
Sundby.
71. — Kirsten Rye, Kbh.
72. — Vibeke Bessermann,
Hellerup.
73. Nissum, Klara, Alsted, Nyk.
Mors.
74. Nørgaard, Marianne Wad,
Gl. Holte.

75. Pedersen, Inge-Lis Roer, Thisted.
 76. — Lissy, Gjerrild.
 77. — Rigmor, Bording.
 78. Piper, Anette, Korsør.
 79. Plauggmann, Ruth, Holstebro.
 80. Poulsen, Edna, Koldby, Hørdum.
 81. Qvist, Irene, Egernsund.
 82. Randers, Karen, Årdestrup pr. Skørping.
 83. Rasmussen, Karin Qvist, Hundested.
 84. Sano, Anette, Kgs. Lyngby.
 85. Schmidt, Inga, Hodde.
 86. Severinsen, Ellen, Næstved.
 87. Sjølander, Sonja, Hasle, Bornholm.
 88. Stieper, Hanne, Lyngby.
89. Sørensen, Annelise, Hasle v. Århus.
 90. — Bente Vad, Lindknud.
 91. — Ellen Berg, Vildsund Vest.
 92. — Hanne Cort, Tisvildeleje.
 93. — Inga, Timring.
 94. Thomsen, Kirsten Lind, Gudum, Vestj.
 95. Vesterager, Anny, Rødning, Vildbjerg.
 96. Voigt, Kirsten Elmegaard, Oksbøl.
 97. Winther, Ellen, Dybvad.
 98. Wounlund, Inger, Lemvig.
 99. Zachariasen, Hanne, Risskov, Århus.

Giroblanketten! Med dette nummer af „Sølvsnoren“ følger den kendte gule blanket. Kontingentet er som sædvanlig 5 kr. og elevforeningens kontonummer 8701. Som De læste i referatet fra elevfesten, er der ikke overskud i kassen, så enhver frivillig forhøjelse af beløbet er velkommen. Indbetal straks — så slipper De for at tænke mere på sagen og letter kassererens arbejde. **Kassereren.**

BETHESDAS AFTENHØJSKOLE

i København lægger snart ud igen. Fra forstanderen, overlærer H. Røpke, har vi med glæde modtaget programmet for den kommende sæson.

Der er skole hver onsdag i tiden fra 15. okt. til 18. marts med to foredrag hver gang.

Det vil føre altfor vidt at nævne taler- og emneliste. Men hvad mener De om f. eks. en litteraturserie under fællestitlen: „Hvad vil de os?“ — om Johannes Jørgensen, Jørgen Nielsen, Nis Pedersen og Strindberg? Eller professor N. H. Søes serie foredrag til indførelse i Søren Kierkegaards tankeverden? Eller cand. psyk., frk. Kirsten Skovgaard Pedersens foredrag om: „Hvordan løser man knuder?“

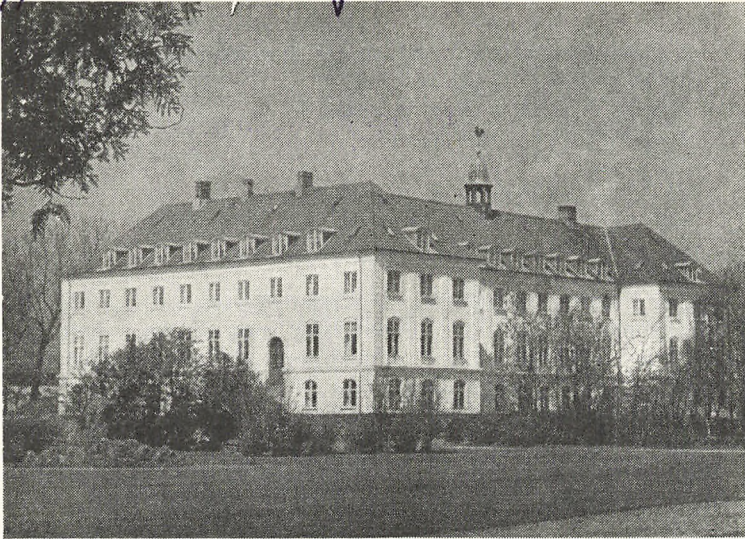
Altså — I, der bor i København og omegn, skrev eller ring efter programmet enten til forstanderen, Odinsg. 15, Ø, Tria 2805, eller Bethesda, Rømersg. 17, K, Mi. 1717. Indmeldelsesfristen udløber 8. oktober.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE på skolen bliver onsdag d. 8. oktober med pastor J. H. S. Kofod, Århus, som taler.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

Oktober 1958

Nr. 10

TRYG I TJENESTEN

Af fabrikant *Vald. Olsen*, Tølløse

Da jeg engang var på besøg i et kristent lægehjem, lagde jeg mærke til en latinsk vægtavle, som tiltrak sig min opmærksomhed, og som jeg derefter fik lægen til at oversætte for mig.

Det var en gammel bøn, som skal være nedskrevet af den hellige Frans, der fødtes i Assisi 1182 og døde i 1226, kun 44 år gammel som en selvfornægtende kristen.

I dansk oversættelse lyder den således:

Herre, gør mig til et redskab for din fred!

Hvor der er had — lad mig så kærlighed!

hvor der er uret — tilgivelse,

hvor der er tvivl — tro.

hvor der er fortvivlelse — håb,

hvor der er mørke — lys,

hvor der er bedrøvelse — glæde.

Statens pædagogiske Studiesamling
København

O, guddommelige herre, giv, at jeg ikke så meget må søge
 at blive trøstet — som at trøste,
 at blive forstået — som at forstå,
 at blive elsket — som at elske!
 thi
 det er ved at give — at vi modtager,
 det er ved at tilgive — at vi tilgives,
 det er ved at dø — at vi fødes til evigt liv.

Jeg er kommet til at holde så meget af disse udtryk for løn-
 kammerbøn, at jeg har anbragt dem som vægttavle ved mit
 skrivebord for altid at have dem for øje også ved mit arbejde.

Og ikke sandt, denne bøn toner med genlyd i det troende
 og tilbedende Guds barns sind som et ekko af vor Frelsers
 vejledning i Matt. kap. 5—6—7.

En helhjertet hengivelse i Guds tjeneste giver tryghed i vort
 gudsforhold under alle skiftende forhold, i liv og i død.

O, Gud, hvor er det sælsomt stort,
 at du vil se din gerning gjort
 ved mennesker af støvet.
 Gid jeg, som vogter dine lam,
 skal aldrig gøre navnet skam
 og Herrens ånd bedrøvet!

Jeg undres, når jeg tænker på,
 at du, som véd, hvor vi er små,
 tør sætte os til værket.
 Men siger jeg: Din vilje ske!
 så får jeg store ting at se —
 det har jeg stundom mærket.

(Svend Rehling.)

Vald. Olsen.

FRA SKOLEN

På grund af „overvældende stofmængde“, som det hedder i blad-
 sproget, er det noget siden, at vi har meddelt noget „siden sidst-stof“
 herhjemmefra.

Ingen vil vist undre sig over, at det, der først falder mig i hånden
 at fortælle, er, at min kone og jeg havde orlov i september måned
 — simpelthen stak af fra det hele og overlod til andre at passe vort
 arbejde, f. eks. pastor Morsing — til gengæld passer jeg nu hans
 under hans ophold i Ungarn. Det var måske ikke så pænt gjort så-
 dan at stikke af midt i arbejdstiden — men gode venner, hvis navne
 jeg vist ikke skal nævne, havde i anledning af „et eller andet“ alde-

les uforskyldt sat os i stand til at opnå virkeliggørelsen af et længe næret ønske om at komme til Rom, og da september trods alt var det gunstigste tidspunkt for et fravær, rejste vi altså og havde en aldeles vidunderlig tur, hvis enkeltheder jeg kunne fylde en hel årgang „Sølvsnore“ med, hvad jeg dog undlader. Udturen gik gennem Tyskland og Østrig over Firenze og Assisi, hvor vi opholdt os i tre dage, boede på „Citadella Christiana“ (centrum for en katolsk vækkelsesbevægelse — „Pro Civitate Christiane“ — jo, det gamle træ skyder friske skud) og vandrede i Frans' fodspor, til Rom, hvor vi opholdt os i 14 dage (vi boede på KFUM — billigt og godt — det være hermed anbefalet til fremtidige Romafarere — nærmere oplysninger hos os). Hjemturen gik over Pisa, Genua, St. Gotthard og en lille bid af Frankrig. Som de unge mennesker, vi endnu er, teltede vi på rejsen. Og nu skal jeg så i gang med i en række lysbilledforedrag at fortælle eleverne, hvad vi fik ud af turen, for så vidt det kan falde ind under faget historie.

Hjemme gik alt, som det skulle, under frk. Pades gode hånd. På kontoret „regerede“ fru Marie Medom Madsen. Fru M. M. M. er sygeplejerske, uddannet på St. Lukas, og gift med kredssekretær Niels Medom Madsen; de har slået sig ned i lærerlejligheden på den tidligere privatskole lige op ad højskolens have. Fru M. M. afløste 1. september frk. Ebba Sørensen på kontoret og som „gemmekassedirektrice“ m. m.

Der har været afholdt offentligt møde med forstander H. Røpke, aftenhøjskolen i „Bethesda“, som foredragsholder, og Martin A. Hansen blev tolket sådan, at Fårevejle boghandel kan mærke det. Kirkefondets landssekretær, pastor Storbjerg, har haft en time og fortalt det spændende afsnit af dansk kirkehistorie, der bærer navnet Københavns Kirkefond. Hele skolen har været på udflygt og forened nogle pligtmæssige institutionsbesøg med et venskabsbesøg hos vore naboer på Ubberrup Højskole, som på sædvanlig enestående måde gav os en god modtagelse.

Også i oktober har vi kunnet glæde os over en række besøg. Pastor Johannes Kofod, Århus, (frk. Gunhild Kofods far) holdt ved månedens offentlige møde foredrag om John Wesley, som blev redskabet til den kristelige vækkelse, som gik over den engelsktalende verden i det 18. århundrede og bærer navnet metodismen, som for hundrede år siden fik sin aflægger her i Danmark. Missionær Gunnar Nielsen, Nykøbing, viste i tilslutning hertil den virkelige gode og forkyndende film om Wesley og hans gerning, „En brand af ilden“. Søster Kirsten Vind fra Skt. Lukasstiftelsen og læge Else Høilund fra Stantalmissionens arbejdsmark i Nordindien har også haft timer og givet vore elever indtryk af kri-

M. M. M.

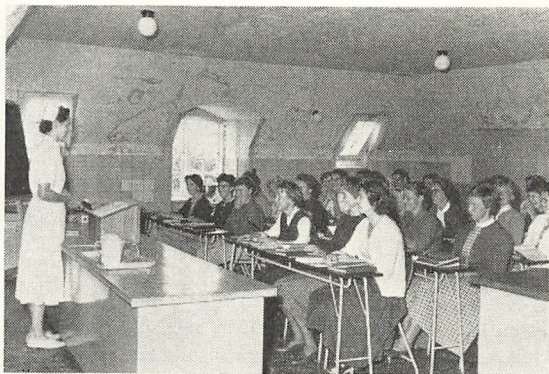
stelig tjeneste hjemme og ude. Ja, og så skal vi vel ikke forglemme vores egen høstfest, hvor elevernes (og lærerindernes!) talenter — både sceniske, poetiske og dekorative — kom til vældig udfoldelse.

Som første etape af den kommende store istandsættelse af „Flint-holm“ har vi nu bygget et nyt hus ved foden af vandtårnsbakken og anbragt den store vandpumpe der. På grund af vort fravær i september nåede vi desværre ikke som lovet at blive færdig med indretningen af bedeværelset, så vi denne gang kunne bringe vore læsere og bidragydere et billede; men næste gang må det komme.

I disse dage har eleverne en kort efterårsferie og puster lidt ud fra de boglige anstrengelser.

K. Rob. H.

I Niels Bohrs fodspor

Det tidligere skolekøkken på „Kongens Nytorv“ er blevet indrettet til fysiklokale. Kravene i dette fag er jo svulmet op og har krævet specielt lokale. Af gode grunde lagde vi det i øverste etage — så springer dog kun den i luften under et mislykket forsøg, og vi andre kan arbejde videre i fred! På billedet ses lokalet i funktion og frk. Belusa ligeledes. Såvidt vi husker, var det under et atomforsøg, billedet blev taget — intet under, at man ser lidt spændt ud. „Tegnningerne“ på loft og vægge må gerne opfattes som spor af tidligere fysiske forsøg eller sved fra de hårdtarbejdende hoveder eller — helst — som moderne abstrakt dekorationskunst; men kunstneren er regnen, som i efteråret er sivet ind gennem taget. Ak, siger først,, atter en udgift; taget må snart lægges om.

HJERTELG TAK til alle gamle venner nær og fjern, som kappedes om at gøre min 75-års fødselsdag så ufortjent festlig ved besøg, gaver, hilsener eller forbøn. — 2. Kor. 12,9. — Tak! Vald. Olsen.

At leve

Jeg ikke blot vil være til,
 men leve — leve — leve,
 med hvert mit åndedrag jeg vil
 indsuge livet — leve —
 og favne alt på denne jord
 fra øst til vest, i syd og nord,
 og ikke bare være til,
 men leve — leve — leve.

Men — dette liv, så skønt og rigt,
 forandres kan så brat;
 jeg følte det så bitterligt
 i smertens tunge nat.
 Dog — atter veg den kolde død,
 mens fra min sjæl det stille lød:
 Åh, tak, at det endnu en stund
 forundtes mig — at leve.

Så vil jeg da den korte tid,
 jeg endnu har tilbage,
 med troskab øve al min id
 — og alt af nåde tage.
 Når overalt vi ser Guds spor
 og lever af og på hans ord,
 først da bli'r livet sandt og rigt —
 tak, Gud! du lærte mig — at leve.

Og når engang ved aftenstid
 mit levnedsløb er endt,
 og himmelklokken kalder did,
 hvor adventslys står tændt,
 jeg bryde vil i jubel ud
 med lousangsrøst til livets Gud —
 da først forstår jeg helt og fuldt
 — og evigt — hvad det er — at leve!

Thora.

En af vore gamle elever fra vor første højskoletid har til en mærkedag sendt os ovenstående vers. Vi tror imidlertid, at de har ærinde til flere, og tillader os at bringe dem her — og siger tak.

M. K. og K. R. H.

Nye bøger

Peter Schindler: ØNSKEREJSEN TIL PORTUGAL.

De unges forlag. 176 s., 19,75 kr.

For ikke så længe siden rejste P. Schindler — romersk-katolsk præst og forfatter, bosiddende i Vatikanstaden, Rom — til Portugal. Til rejsekammerat havde han sin i så mange henseender kongeniale ven, vor skoles og Indre Missions formand, pastor C. Bartholdy, og tilsammen oplevede og så de en bunke smukt, interessant, spændende og morsomt — kedet sig har de bestemt ikke.

Alt dette har P. Schindler nedfældet i en bog, hvis dedikation lyder: „Tilegnet min rejsefælle i Portugal og på vejen til selverkendelse, verdenserkendelse og Guds erkendelse, fhv. sognepræst Christian Bartholdy, r. af D., i kristeligt venskab“. Som undertitel har den: En opdagelsesrejse. Det blev rejsen altså for de to — og det vil bogen derom blive for sine læsere, en sand opdagelsesfærd. For — hånden på hjertet — hvem af os kender ret meget til — Portugal? Nogle af os anede vel dunkelt, at det lille land mærkværdigvis for 4—500 år siden var så stor en verdensmagt, at en trediedel af jordens befolkning talte portugisisk — men hvordan den leves i dag dernede, var en lukket bog. Men „Ønskerejsen“ lukker den op: vi får både historie og indblik i folkets og landets liv i dag, vi bliver taget med på rundtur til slotte, kirker og klostre, vi ser ind i hjemmene, vi er virkelig også til gudstjeneste i — den danske sømandskirke i Lissabon — og hører pastor Bartholdy prædike. Og så i tilgift 41 sider billeder.

19,75 kr. — ja, bøger er jo dyre; men De vil bestemt ikke fortryde at slutte Dem til de to rejsekammerater.

Elith Olesen: BØRN OG UNGE I DANSK KIRKELIV

De unges forlag. 324 s., 20,00 kr.

Historie er altid noget spændende og interessant — håber vi da, at fhv. højskoleelever vil mene — og især når man i en historisk skildring får lov at kigge ind ad sine egne vindver. Og det gør vi i ovennævnte bog. Vi har — sikkert alle — gået i søndagsskole, og vi har, mange af os, været eller er medlemmer af det kirkens ungdomsarbejde, som bærer navnene KFUM og KFUK; vi ved om det betydningsfulde, ja uundværlige i disse arbejders tilstedeværelse i den danske kirke og anser dem for så selvfølgelig i dens liv og funktion, at vi regner med, at de naturligvis altid har været. Men nej, det har de altså ikke; de har deres interessante historie og markante skikkelser, som bar dem frem under kamp. Men læs nu selv, og De vil blive både beriget og teknemmelig og tilskyndet til både at være og bære med i fremtiden.

FRA ELEVKREDSEN

FAREVEJLEKREDSEN PÅ FYN

samles til stævne i Odense søndag den 16. november. Forstander Julin har lovet at være sammen med os. Husk, at det er den 3. søndag i november, som helt må være reserveret dette stævne, og tilmed da vor gamle forstander kommer! Læg andre ting til side, og vel mødt den 16. november på KFUM, Skibhusvej 142, Odense!

Hilsen til alle „Sølvsnoren“s læsere.

Johs. Madsen (1915—16), Beldringe.

ØSTVENDSYSSLELS HØJSKOLEKREDS

har stævne i Hjallerup missionshus lørdag d. 25. okt. kl. 20 med forstander H. Christiansen, Haslev Højskole, som taler („Vækkelsens betydning for kirke og folk“) — og lørdag d. 29. november kl. 20, hvor forstander Wemmelund, Rydhave Slots Ungdomsskole, taler („Med Martin A. Hansen på jagt efter en svunden tid“). Alle er velkomne!

P. u. v. Tage Sanden.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ARHUS

indbyder til „pakkefest“ på KFUM, Klosterg. 37, onsdag d. 5. nov. kl. 20. Sømandsmis. Aa. Jensen holder lysbilledforedrag om „Havets og havnenes problemer“. Velkommen!

P. u. v. Jens Ganer.

GAVE TIL INDRETNINGEN AF BEDEVÆRELSET:

E. Rasmussen 5 kr. Tak!

ADRESSEFORANDRINGER:

1957—58: Elev Else Marie Larsen, Sygehuset, Nyborg.

1957—58: Elev Solveig Andersen, Sygehuset, Rudkøbing.

1956: Elev Ellen Weinrich, Fuglebakken, Kbhvn. F.

1939: Frk. Gudrun Spliid, Lyngbyvej 291¹, Hellerup.

1954—55: Fru Karen Margr. Berthelsen, f. Nielsen, Niløse præstegård pr. Dianalund.

1947: Fru Lilly Sørensen, f. Christensen, „Vejgård“, Gerlev.

1957—58: Frk. Kirsten Andersen, Vindingevej 28, Roskilde.

1954: Merete Seerup Nielsen, Rigshospitalet, Kbh. Ø.

1953: Stinne Bredvig, c/o Bredvig, Studsgård.

1956—57: Elev Marita Petersen, Elevboligen, K.A.S., Ndr. Ringvej, Glostrup.

1954—55: Ane M. Jepsen, Skodsborg Badesanatorium, Skodsborg.

1954: Julie Thomsen, S/S Augustenborg, Als.

1953: Inger Pedersen, Amtssygehuset, Kjellerup.

1952—53: Sygeplejerske Anna Gram, Maglegårdsallé 13, Søborg.

- 1938—39: Bestyrer Johs. Jensen, De gamles Hjem, Førslev pr. Haslev.
- 1956—57: Elev Birgit Ø. Bertelsen, Midgårdsvej 24, Helsingør.
- 1953—54: Elva Lauridsen, Søndersøvej 35, Gentofte.
- 1954—55: Tove Brinch-Jensen, Diakonissestiftelsen, Kbh. F.
Frk. Inga Tuesen, H. u. H. Haslev.
- 1951—52: Fru Rita Kjeldsen, Snerlevej 15, Randers.
- 1955: Else Kaag, adr. „Elmely“, Skindbjerg pr. Grenå.
- 1954—55: Kirsten Amby, Hegnet 12, Holbæk.
- 1957—58: Marie Møberg Madsen, Kling pr. Heinsvig.
- 1954—55: Elev Else Sloth, Hee.
- 1955—56: Sygepl.lærerinde Anna Holst, Centralsygehuset, Hjørring.
- 1952: Ruth Grewsen, Egvad, Røde Kro.
- 1956: Birthe Jensen, Blomstergade 25, Sønderborg.
- 1952—53: Fru Annalise Eriksen, Ørebrovej 8, Kolding.
- 1954—55: Yelva Toft, Sindsygehospitalet, Middelfart.
- 1956: Fru Grethe Jensby, Klostervej, Ry.
- 1956—57: Vita Møller, Sølund Andssvageanstalt, Skanderborg.
- 1956: Lisbeth Møller, Amtssygehuset, Haderslev.
- 1957: Solveig Grube, Amtssygehuset, Haderslev.
- 1947: Fru Mie Heide, Toftsvej 44, Esbjerg.
- 1954: Ketty Vingborg, Rudolf Bergh's Hospital, Kbh. V.
- 1954—55: Ingrid Nicolajsen, Amts- og Bysygehuset, Viborg.
- 1954—55: Stinne Kølback, Centralsygehuset, Holstebro.
- 1953: Karen M. Bækgaard, Trysil Sykehus, Norge.
- 1955: Hanne Berg, SSH, Risskov, Århus.
- 1954—55: Karen M. Bertelsen, Egøjevej 60, Køge.
- 1955: Ilse Arne Pedersen, Strandøre 8, Kbh. Ø.
- 1927—28: Gdr. Lauritz Larsen, Vandværksvej 27, Gilleleje.
- 1956—57: Kæty Christensen, Finseninstitutet, Strandboulevarden 49, Kbh. Ø.
- 1955—56: Ruth Jensen, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
- 1956—57: Esther Hansen, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
- 1952—53: Karoline Hansen, Tølløse Børnehjem, Tølløse.
- 1954: Lillian Jørgensen, Schleppegrellsgade 20, Ålborg.
- 1955: Lis Lundby, Rigshospitalet, Kbh. Ø.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag d. 12. november med Kirkens Korshærs chef, pastor Haldor Hald, som taler.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

November 1958

Nr. 11

MAN MÅ SE FAREN

for at undgå den

Af sygeplejelærerinde, frk. *Lilly Frederiksen*

„Vi kan let tage fejl af livet og meningen dermed, hvis vi lever alene efter vor forstand; og det er godt, hvis nogen vil holde os fast, så blikket rettes opad!“

Biskop Gudmund Schiøler.

Overskriften og det efterfølgende citat er begge hentede fra dagspressen; den første er de nye færdselsplakaters advarende ord, og citatet er fra en tale ved indvielsen af et soldaterhjem. Begge kunne de stå som overskrift over den studiekreds, som en flok elever her på skolen har dannet med Gerhard Rasmussens bog: TILFÆLDET MAX COLBERT som grundbog. Det er en bog, der lukker vore øjne op, så vi ser den fare, som lurur på os — ja, måske er over os — når »VELFÆRD«,

»TRYGHED« og »FREMSKRIDT« sættes i højsædet — tilsyneladende for menneskets skyld — men på en sådan måde, at mennesket, det af GUD skabte menneske, forrådes. Den advarer os mod at leve efter vor forstand alene — mod at tage fejl af livet og meningen med det, og den hjælper os til at rette blikket opad mod SKABNINGENS HERRE.

Bogen er så spændende og så rig på problemer, der vækker til alvorlig eftertanke, at et kort referat vil være uden værdi; men for at give »SØLVSNOREN«s læsere lyst til at læse bogen og dermed »være med« i vores studiekreds, anføres nogle af de »anmeldelser«, som studiekredsens forskellige grupper udarbejdede. Den første bringes i sin helhed, de øvrige kun i uddrag.

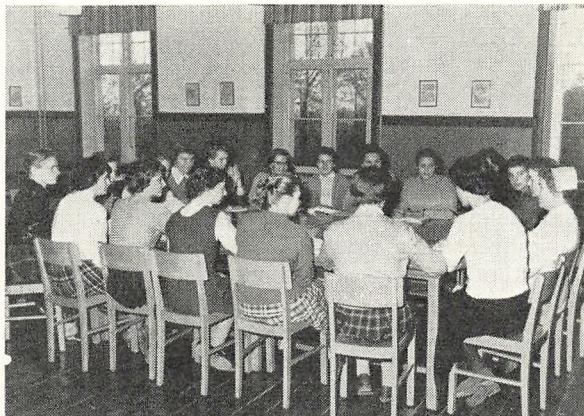
— — —

»TILFÆLDET MAX COLBERT« er skrevet af forfatteren Gerhard Rasmussen, som er kendt for sine tidligere bøger, f. eks. »Kaptajnen behøver ingen orlov« og »Det sande ansigt«.

Handlingen foregår, som forfatteren siger, i en hvilken som helst storby — en ukendt dag i fremtiden. Bogen har fire hovedpersoner, som vi følger i næsten et døgn. Det er en kendt læge og professor og dennes unge datter, Merete, samt de to storforbrydere Leo og Max Colbert. De er brødre og vokset op i et fattigt og utrygt miljø; de har lige afsonet en straf, d. v. s. det er egentlig kun Leo; for professoren har foretaget en stor operation, som er en statshemmelighed, på Max; dette har bevirket, at han er blevet en nyttig og rolig samfundsborger, et rigtigt menneske for den »ideelle stat«, mener »videnskaben«. Max vil også til enhver tid udfylde sin plads i samfundet; men som *menneske*, hvordan er han så? Ja, det er netop her, det store problem ligger; for har han ikke måttet betale alt for dyrt for det, han er blevet? Og hvordan ville den »ideelle stat« blive, hvis alle var eller blev som han? For nok ligner Max et ganske almindeligt menneske set udefra; men i hans indre mangler noget meget betydeligt: han er blevet berøvet *ansvaret* ved at leve, han har mistet friheden til at sige ja og sige nej.

Bogen har gjort indtryk på mig, fordi det ikke blot er en god roman, men en skildring af den udvikling, vi selv lever i, måske, som Gerhard Rasmussen siger i sit forord til bogen, ikke i dag, men hvordan i overmorgen? — Bogen siger tydeligt til os mennesker, at vi skal tage os i agt for, at videnskaben ikke løber af med os og kommer ind på områder, hvor den vil skade menneskeheden mere end gavne den. Den siger også, hvor tomt og ulykkeligt menneskenes liv i grunden kan

Studiekredsen
arbejder

være, hvad enten de lever i rige eller fattige kår, og at et menneskes liv ikke kan bygge på fornuft alene. Men ethvert menneske må kende sin Gud og aldrig glemme, at det var Ham, som gav os livet, og at Gud har haft sin bestemte mening med den måde, hvorpå han skabte os, og vi vil aldrig formå at gøre det bedre, hvor langt videnskaben end når.

Bogen er absolut at anbefale, da den vil give enhver, der læser den med blot nogen forståelse af problemerne, stof til megen eftertanke, som det måske er på høje tid, vi får«.

(H. C. S.)

Max's tilfælde skal ved en international lægekongres bruges som bevis på, at lægevidenskaben nu står på et så højt stade, at man er i stand til at formindske den samfundsskadelige spildprocent, som findes i ethvert folk. — Uvilkårligt stiller man sig selv det spørgsmål, om vi skal ønske os denne udvikling eller ej. Kommer den, er det slut med mord og slige forbrydelser; vi kan afskaffe alle domstole og fængsler. Det vil betyde et vigtigt fremskridt i saneringen af det menneskelige samfund; men hvad med de mennesker, som bliver behandlere — de vil alle blive som Max Colbert — et kunstprodukt uden frihed, som tænker og handler efter andres ønske — de vil være standardiserede — man har elimineret deres eget jeg, deres personlighed og dermed deres ansvar.«

(K. V.)

»Denne bog har givet os fantastisk mange tanker om, hvilke følger det vil få, hvis eller når »videnskaben« engang i fremtiden vil gribe ind i menneskets personlige »jeg«, frarøve det dets personlige egenskaber — og dermed kravet

til mennesket om næstekærlighed — og omdanne det til en maskine, som indstilles til at tjene samfundet og tænke, tro og tale i en bestemt retning, alt efter hvad »videnskaben« har sat det til. Denne bog er i sandhed værd at anbefale til alle; den er skrevet på en så levende måde, at hver sætning giver stof til eftertanke; men til den, der skal læse den alene, vil vi sige, at den må læses med sindet åbent for de problemer, man møder i den; og når man først har læst den én gang, føler man trang til at læse den en gang til, fordi man ikke kan give slip på de tanker, som er vakt i en.« (K. D.)

»Man aner gennem personerne, især gennem Merete, forfatterens synspunkt og hans forsøg på at advare menneskeheden imod den nedværdigelse, det vil være at lade sig regere af en hjernetrust, som prøver at fratage mennesket evnen til at føle og tænke selvstændigt. — Gennem bogen mærker vi ingen direkte kristen forkyndelse, men indirekte taler bogen stærkt til enhver og får en til at gennemtænke sit kristne livssyn. Især professorens mening om kristendommen gør, at man *må* tænke! Professoren siger: »Det er kun idioter, der søger at bekæmpe kirken, det er klogere at give den rigelig statstilskud end polemisere imod den. Den dør strå døden og afvikler sig selv, når man bare overlader den til sig selv.«« (K. L. T. og L. H.)

— — —

MAN MÅ SE FAREN — står som overskrift over dette indlæg; vi har under arbejdet med bogen set de farer, den peger på. Vi har også mødt det spørgsmål, om vi vil forholde os passive til de problemer, den omhandler, eller om vi vil *kæmpe* — ikke som de svage, der frygter nederlaget, men som de stærke, der ved sig båret af den tro, hvis styrke Merete er begyndt at ane; hun siger om den: »Tro kan kun eksistere, hvor der er risiko. Den er et vovestykke — på trods. Den er tillid — undertiden trods alt . . . som . . . som at gå på vand — og den må være rede til altid at være det.«

Hermed være »TILFÆLDET MAX COLBERT« anbefalet med ønsket om, at det også på andre må virke advarende — tilskyndende og berigende.

Lilly Frederiksen.

Næste offentlige møde

på skolen bliver vort advents- og julemøde onsdag d. 10. dec. med sømandspræst Fr. Vilh. Eilschou Holm, København, som taler. Elevkoret synger, og der bliver fælles kaffebord.

Sundt soma - sundt sind

Hvis man kan slå fast, at almindelige mennesker bruger nætterne til at sove, må man — alene herudfra — konstatere, at frk. Lilly Frederiksen er ualmindelig. L. F. sover ikke sin tid hen, men ualmindeligheden kommer os til gode her på skolen.

Et eksempel: en nat for 14 dage siden lå omtalte vågen; men tiden brugtes til noget fornuftigt. Frk. L. F. tænkte. Resultat: en aldeles fortræffelig og for os almindelige mennesker en meget lærerig **sundhedsudstilling** — for eleverne en yderst fornøjelig måde at lære et efter sigende vanskeligt fag: ernæringslære. Udstillingen skabtes i frugtbart samarbejde med et af skolens 4 hold og holdtes i „Sorø“ i forbindelse med forældredagen den 9. november og var åben for presse og publikum før det offentlige møde nogle dage efter.

Men det sjove var, at L. F.s „tænkestift“ hin nat var gået fast i en „s-rille“, så det hele blev en „s-historie“, som satte sig. Hør blot her! Udstillingens motto var: „**Slægtens sundhed skal sikres, siger såvel syge- som sundhedsplejerske**“. Og over hver af de 12 stands sås s-fyndord, som huskes: „Saksen søger storstadspressens sundhedsbefordrende spalteføde — skuffes sommetider slemt“. „Skepsis, skepsis, skepsis! Sund sans ser straks smarte sælgeres snuheid — siger: Svigefuld sensationsvare!“ „Slik samt slige søde sager skal spises sparsomt, såfremt skikkelsens slankhed sikres“. „Skønhedsmidler — snyder sommetider“.

Men — nu kommer det virkelig morsomme — det ville jo ikke have været frk. L. F., hvis ikke den centrale stand i hele denne s-udstilling var viet det sunde sind og viste billeder af både Frans fra Assisi, Florence Nightingale og Sct. Nicolaj kirke m. m. m. For hvad nytter det hele, siger frk. L. F., om det „sunde soma“ savner „sundt sind“? hvad hjælper det, om „sunde

spisevaner sikres“ nok så meget ligefra „spædbarnet, som suger sine specialnæringsstoffer“ til den voksne, hvis „sarte slimhinder, skånes, så snue samt sinuiter sjældent ses“ som følge af en rigelig konsumering af „spisefrugt, Samsoost, samt slige sunde sager“ og ved at „snavs, støv, skadedyr samt stafylococcer saboteres“ — når sindet ikke er sundt? Nej, frem med det „sunde sind, som skyr smudsig snak — spreder solskin — splitter sorte skyer — stabiliserer smilet — saboterer surheden — standser sladder — stilner sørgendes suk!“ Men hvorledes skal det nås? Jo,

„søndagshvil skal sikres,
 stille stunder søges,
 søndagssalmer signe søgnedagenes slid,
 så skabningen stadig synger sin skaber sange!“

FRA SKOLEN

Siden sidst har vi haft **forældredag**. Det var søndag den 9. nov., og til slutningen var god. Vi kunne glæde os over at se mange, også af de fjerntliggende hjem, repræsenteret. Dagen forløb nogenlunde efter samme skema som tidligere med festligt dækkede kaffeborde og velkomst i foredragssalen; elevkoret sang trestemmigt, denne gang Frans' solsang, hvorudfra forstanderen talte til forældrene om, hvad vi inderst vil med vor skolegerning her; frk. Pade talte i tilslutning hertil om sygeplejeforskolens plads i højskolen under den nye uddannelseslov med de skærpede faglige krav. Så gik forældrene tur og så skolen og „dumpede ind“ hos lærerpersonalet og fik nogle minutters snak hvert sted, indtil vi samledes i spisesalen til middag og bag-efter i foredragssalen til „Mirjams Velsignelse“ som tidligere opført af lærere og elever, og efter aftenkaffen sluttede dagen med sangtime og aftenandagt.

En anden god dag, vi tænker tilbage på med taknemmelig, er forleden, da chefen for Kirkens Korshær, pastor **Haldor Hald**, besøgte os og talte ved et offentligt møde. Det blev — foruden det glimt vi fik af Sct. Nikolaj-tjenesten i storstaden — en stærk forkyndelse af evangeliet og understregning af skriftemålets gave. Som før, når det drejede sig om Kirkens Korshær, havde frk. Frederiksen draget både byens handlende med flere og eleverne med ind i et arbejde på at samle en gave ind til tjenesten i Sct. Nicolaj; spisesalen bugnede af lækkert smørrebrød og flød med kaffe og te og amerikanske lotterisedler — resultat: over 600 kr. til arbejdet derinde. Lad dette også være en tak!

Arbejdet skrider, og vi er kommet til det punkt af kursus, hvor eleverne begynder at ane sammenhængen og enheden af alt, hvad vi foretager os i alle timerne, hvad faget så ellers er — foruden at de er blevet så trænede i læsning og tilegnelse af stof, at det „glider“ langt lettere end de første par måneder.

Forleden havde vi besøg af **Tage Albertsen** — et blændende foredrag var det; men hvad der får mig til at nævne det, er, at han ikke kunne blive færdig med rose elevflokkens for dens lydhørhed; mere inspirerende og vågne

forsamlinger end dem, jeg møder på sygeplejehøjskolerne, findes ikke, sagde han. Og nu i dette øjeblik kommer jeg oppe fra foredragssalen og har fået en snak med **Erling Nielsen** fra Centralbiblioteket i Holbæk, som så fortræffeligt tilrettelægger vor række af faglige og kulturelle film — se, om han ikke, uopfordret og uudæsket dertil, begynder at snakke om, hvor vidunderligt det at komme herud — og nu på 7. år — til sådan en levende og interesseret flok, som man kan mærke „tager fra“ fra første til sidste sekund. Lad dette være skrevet som en lille randbemærkning til den standende diskussion om forholdet mellem den faglige og den „højskolemæssige“ side af vort arbejde på sygeplejehøjskolerne! Det højskolemæssige giver det faglige sin grund og tone — det er det vigtigste. Men det faglige har sandelig også noget at give det højskolemæssige, nemlig en egen intensitet i tilværelsen deraf. Nej, det er bestemt ikke en gal kombination — højskole og sygeplejeforskole.

Elevdagligstuen

Så får da „Sølvsnoren“s læsere og gamle elever langt om længe den ny-monterede elevdagligstue at se i al sin dejlighed. For dejlig er den, intet mindre. Bare vi nu kunne have gengivet farverne! Men forestil Dem dem: Bagvæggen med bibliotek og billederne af de tidligere forstandere dybblå, de øvrige vægge hvide og perlegrå, gulvtæppet ufarvet kokus, gardinerne solgule, sofaerne betrukket med lækkert betræk i grønt og mørkeblåt, belysningen gul og hvid og stolene fornemt sorte — nej, det kan ikke beskrives

Eleverne hygger sig i elevdagligstuen

— kom og se det! Vi lærere går engang imellem derind — alene — tænder lys og nyder det en stund. Og så tænker vi med taknemmelighed på de gamle elever og venner af skolen, som gav os så god en hjælp til realiseringen af drømmen gennem den store jubilæumsgave — og på F. D. B.s arkitekt og boligmontør, som hjalp os så dygtigt og godt med at løse den noget vanskelige opgave at få både en hyggelig dagligstue, et klasseværelse, et arbejdsrum og et bibliotek ud af den lange „tarm“, som rummet er. Tak!

Og så havde vi jo lovet i dette nummer at bringe bud om, at nu er BEDEVÆRELSET færdigt. Det kan vi for såvidt også. Men det mangler sin indvielse, som finder sted 1. søndag i advent (d. 30. ds.). Og så vil vi vente med at bringe billede, til vi kan bringe referat.

FRA ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER:

Sygeplejerske, frk. Henny Hansen (1955), sygehuset, Kolding, forvandles 11. okt. d. å. til fru Henny Kristensen, „Langvadgården“, Løgstrup. Og sygeplejeelev, frk. Lise Olsen (1956) har fået både navne- og adresseforandring af samme lykkelige grund til fru Lise Poulsen, Sofus Bauditzvej 1, Charlottenlund. Vi ønsker hjertelig tillykke.

DET KORTE INTERVIEW

„Hør, Mikkel, dette her girokort, som lå i bladet for september måned til brug ved indbetaling af kontingent, — sig mig engang under fire øjne, hvordan går det egentlig? Kommer der noget ind på den måde? Husker abonnenterne at sende pengene, eller går det i glemmebog og papirkurv?“ spurgte i al uskyldighed redaktøren elevforeningens sekretær og kasserer.

Men det skulle han aldrig have gjort. For inden spørgsmålet var helt stillet til ende, var Mikkel simpelt hen besvimet. Senere er det opklaret, at det var ved tanken om, at hun nok skulle bruge hele sin juleferie til at skrive opkrævninger.

Ja, hvor kan man let komme galt af sted. Jeg ved da ikke, hvordan jeg skal gøre det godt igen. Men bladets abonnenter kan måske hjælpe mig.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1954—55 Kirsten Amby, Diakonissestiftelsen, København F.
 Rita Iversen, Egehus 310, Sct. Hans hospital, Roskilde.
 Karen Margrethe Jørgensen, Sct. Hans hospital, Roskilde.
 Britta Kornum, Egehus 306, Sct. Hans hospital, Roskilde.
- 1955 Dagmar Bork, Sct. Hans hospital, Roskilde.
 Gerda Nielsen, S/S Augstenborg, Als.
- 1957—58 Sine Nielsen, Kommunehospitalet, Århus.
- 1958 Marie Jensen, S. B. I., Kommunehospitalet, Århus.
- 1920 Anna Marie Bjtsch, Søndergade 112, Kjellerup.
- 1952 Ruth Grevsen, S/S Middelfart.
- 1953—54 Inge Jacobsen, Børnehospitalet, Fuglebakken, Drosselv. 57, Kbh. F.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

48. årg.

December 1958

Nr. 12

IND UNDER jul

Det gamle år går på hæld. Hvor blev det af? Det lå foran os med sine 365 blanke dage. Nu er det skrumpet til blot en halv snes. Og mørkt er det; »mindre og mindre af dag det lyser«.

Men en velsignet indskrumpning — der er »bare« julen tilbage! »Gud gemte det bedste tilsidst.«

— — —
Som året — sådan livet. Det skrumper ind. Dagen bliver efterhånden kortere og kortere, går hurtigere og hurtigere. Hvor blev de af, de mange dage? Der var så meget, jeg skulle have nået, gjort, sagt, tænkt, talt, udrettet.

Det kan hænde, at et menneske i den situation får øje på julen. Den er dog tilbage. Det vil sige: det hele snævrer sig sammen om dette ene: Jesus — at finde ham, høre det glade

budskab om ham, tro ham, høre ham til, være hos ham, tjene ham. Velsignet forenkling af alt det meget! thi »ét er fornødent«.

— — —
Som året og livet — sådan vor underlige tid. Vi troede så meget — på os selv og vort. Der var så mange sole og stjerner på slægtens himmel. Den lyste med så m a n g e h å b: teknikkens fremskridt — videnskabens formåen — udviklingen — alliancer, militære og økonomiske.

Men de slukkes jo — et efter et. Vore muligheder skrumpes ind — borte har taget dem. Det hele snævrer sig sammen — om j u l e n? om Jesus? om Guds rige? For ét lys er og bliver jo tilbage, når alle de andre — vore — er slukket: »Eder er i dag en frelser født: Kristus!« Er det sandheden om vor mørketid, at

„midt udi mørket og jordens kuld',
 medens v o r sol er ved at dale,
 stiger Vorherres op som jul,
 bli'r det Sankt Hans i himlens sale;
 netop som jord ej mer kan råde,
 kommer et frelsens væld af nåde,
 så kommer jul“ —

hvis det er det, der er ved at ske, da siger vi med salmens ord:

„Velsignet mørke uden lige,
 da lyset selv brød frem af høje Himmerige!“

K. Robert Hansen.

Bedeværelsets indvielse

Så blev vort bedeværelse — andagtsrummet, huskapellet eller hvad det nu skal hedde — indviet og taget i brug. Det skete ved en lille højtidelighed aftenen før det nye kirkeårs begyndelse, lørdag d. 29. november.

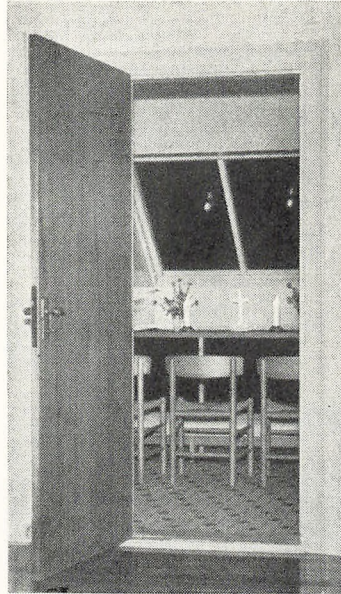
Først samledes vi i spisesalen, hvor først. ved kaffebordet redegjorde for det arbejde, som nu er ført til en foreløbig ende. Det er tidligere elever og venner af skolen, som ikke alene har givet os tilskyndelsen, men også midlerne til dets indretning. De oprindelige planer gik ud på noget adskilligt større, nemlig at indrette tørreloftet (det tidligere husflidslokale) på 3. sal eller det tidligere brændselsrum i stuen til en hel lille »kirkesal«. Smukke tegninger var også udarbejdet; men af forskellige praktiske grunde, og især da en sådan »kirkesal« jo alligevel ikke ville kunne rumme os alle hverken helt eller

halvt på en gang og tillige ville blive meget, meget kostbart, opgav vi dem og fandt frem til noget mere beskedent, men dog velegnet, nemlig rummet mellem øvelsesstuen (den gamle tegnesal) og skolekøkkenet oppe på »Kongens Nytorv«, et loftsrum, som dog for en del år siden var lavet til elevværelse (nr. 67, »Nørreris«). Det ligger tilstrækkeligt isoleret til, at der kan blive stilhed derinde, og alligevel på en så central plads, som formålet kræver.

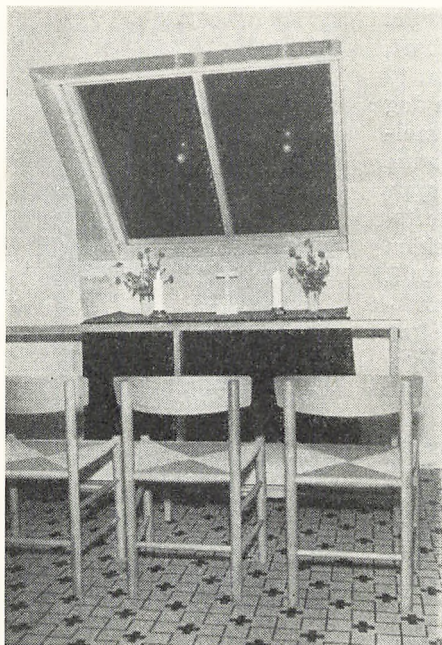
Beskedent er det i størrelse. Alligevel har det kostet ikke saa lidt, idet vi gerne ville, at dette »skolens hjerte« skulle fremtræde så smukt som muligt og kun indeholde »ægte« ting. Yderdøren (der er dobbeltdør) er af massivt mahognitræ. På gulvet ligger et Gram-kirketæppe med sorte korsmønstre (kendt fra mange kirkers alterring). Belysningen kommer fra fire kirkelampetter fra Fog og Mørup. Træværket er røget eg, og knæfaldet er betrukket med lys oksehud. På væggen hænger en kopi af et af de ældste danske krucifix'er, det fra Herlufsholm kirke. »Alteret« er dækket af mørkegrøn fløjl, og på det er anbragt et hvidt marmorkors, to bronzelysestager og to hvide blomstervaser.

Men selvom vi synes, at det i sin enkelthed og renhed er smukt, er der dog et stykke vej endnu til, at det fremtræder sådan, som vi har drømt om det. Vi kunne ønske os et kristent symbol i bronze på mahognidøren, så at det stilfærdigt kunne sige, hvad der gemmer sig bag den. Vi kunne ligeledes tænke os et andet symbol — f. eks. Kristi monogram — broderet på antependiet. Vi ser i tankerne en kunstner dekorere bagvæggen mellem »alter« og vindu, ja måske hele vinduesnichen. Og endelig drømmer vi om vinduets store ruder som glasmosaik med et eller to bibelske motiver med relation til vor opgave som kristen sygeplejehøjskole. Hvad der herefter indkommer som »gaver til bedeværelset« eller ved salg af skolens småskrifter, vil gå til yderligere udsmykning af rummet i anførte retning.

Men nu er altså det vigtigste gjort, og vi er *taknemmelige*

— set fra »Kongens Nytorv«

— og indefra

og sender en kærlig hilsen med tak til hver og en, der har givet deres gave dertil. Vi glæder os meget over, at dette helt og holdent er elevernes — for dem og fra dem.

Efter denne redegørelse samledes vi på »Kongens Nytorv« og sang »Lover den Herre«, hvorefter forstanderen stående i døren til bedeværelset holdt

indvielsestalen

og udtalte:

Når vi i aften indvier dette bedeværelse, er det på sin plads at gøre rede for, hvorfor vi har indrettet det.

Og det vil da være naturligt at begynde med at slå fast, at vi først og fremmest har gjort det efter et gang på gang udtalt ønske fra elevens side om, at der i det store hus måtte være et sted, hvor der var stilhed.

De færreste bor jo alene, de fleste to og nogle tre sammen. Og vel er samtale og fællesskab noget væsentligt — både arbejdsfællesskabet i skolestuerne og kammeratskabets fællesskab, som det kan udfolde sig på værelser, på trapper og gange og på ture, ja, og det fællesskab, vi har med hinanden under Guds ord ved morgen- og aftensangen. Men vi har også behov for at være stille og alene.

Og ikke bare en stilhed og ensomhed med os selv — altså af ren mentalhygiejnisk art, som vi ingenlunde underkender, men som vi må slå fast ikke slår til — men stilheden for Guds ansigt, en stilhed, som svarer til vort dybeste menneskelige behov, fordi vi er skabt i Guds billede til som hans børn at tale med ham og høre hans røst — den ordets gave, som Grundtvig jo anså for det væsentligste ved menneskets gudbilledlighed — altså den bønnens stilhed, som enhver kristen kender som uundværlig, uden hvilken han eller hun slet ikke kan leve, fordi det er i den, vi både drager ånde og ånder ud.

Behovet for stilhed og for et stilhedens sted, hvor den altid kan

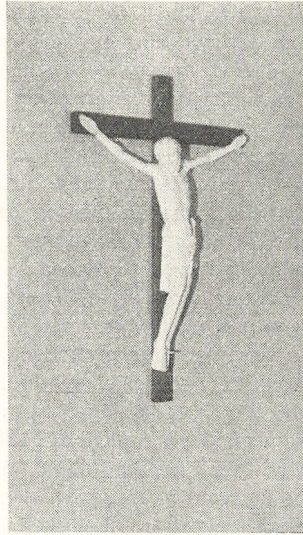
være at finde, har bl. a. fundet sit udtryk i et brev fra en tidligere elev, modtaget for nogle måneder siden. Jeg tillader mig at citere: „Jeg så i „Sølvsnoren“ for nogen tid siden, at nu var det ved at blive til alvor med bedeværelset, og det glædede jeg mig over. Jeg kan godt huske fra min egen elevtid, hvor ofte jeg savnede et sted, hvor man kunne søge hen for at blive stille for Gud. Derfor vil vi også gerne være med at støtte den gode idé med et bidrag. — Min mand og jeg har så tit talt om, og også selv erfaret, hvor stor betydning det har, at man hver eneste dag virkelig tager sig tid til at blive stille og får talt ud med Gud og lyttet efter, hvad han har at sige os. Men hvor kan det undertiden være svært! og jo mere man holder af sit arbejde og går op i det, des sværere tror jeg, det er at „koble fra“ og samle sit sind og sine tanker til bøn. Men så oplever man jo alligevel gang på gang, at de dage, hvor man rigtig har været stille, går alt jo meget bedre — også det rent praktiske. — Det er slet ikke til at forstå, så hurtigt tiden er gået; jeg synes ikke det er ret længe siden, jeg var elev på F.H., og De kan tro, jeg tit i tankerne sender skolen en stille tak for alt, hvad jeg modtog, både rent praktisk og ikke mindst åndeligt. Jeg tror, at det — især for sygeplejersker — gælder om at have et rigt og stærkt trosliv, netop fordi vi i vort arbejde skal give så meget af os selv. Man må have en kilde at øse af, hvis man ikke skal køre fast og blive rådvild og måske ligeglåd med patienternes store og små problemer, som man bliver stillet overfor“.

Bedre og naturligere kan det vist ikke siges. Lad mig hertil blot føje Mads Niensens ord om de mennesker, der går, „som gik de kongebud, og er vidnesbyrd iblandt os om så kongelig en Gud“ — han siger:

*„Deres liv har skjulte kilder,
dybe væld, som ingen ser;
de har hjemme i den stilhed,
hvori kun det største sker.*

*I en verden, der bestandig
kun vil tro, hvad den kan se
er de selve livets vidner
om Guds gerning, som kan ske.“*

Men når vi her på skolen gik ind på ønsket og har ofret plads på dette bedeværelse i et hus og på en tid, hvor vi havde god brug for også disse kvadratmeter til andre formål — så er det også af andre grunde end rent praktiske: at skabe et stilhedens sted midt i uroen

Herlufholmskrucifixet

og tummelen — dette værelse skal være et symbol, d. v. s. et synligt udtryk for vor bekendelse som en kristen skole.

Vel, vi kunne også være en kristen skole uden dette — ordet om Jesus Kristus, bekendelsen og lovsangen til ham kunne godt lyde og være virksom uden dette. Men vi er mennesker, og det er en naturlig menneskelig drift og et menneskeligt behov at skabe sig symboler — at give det usynlige, uhåndgribelige, som vi lever ud af, synlige og håndgribelige udtryk, og det på en sådan måde og af en sådan art, at vi hjælpes gennem det synlige (symbolet) til at fastholde den usynlige virkelighed.

Vi har lagt vort andagtsrum lige midt mellem to skolestuer — øvelsesstuen og fysiklokalet — og seende ned ad gangen („Virkegade“ — skal den ikke nu hedde „Kirkegade“?) til en række elevværelser. Også heri er der et symbol. Vi ser i vor kristen tro ikke blot noget, der har med søndagen at gøre, noget ved siden af hverdagen, noget, som træder i funktion, når hverdagsarbejdet er ovre — men noget, Gud har skænket os midt i vor hverdag, vort hverdagsarbejde, vort hverdagsliv — til frelse fra os selv og al vor selvklogskab, selvtilstrækkelighed, selvhjulpedhed og selvcentredhed og alle de onde magter, som vil skille os og det fra Gud og hans herreherredømme.

Vi er en sygeplejehøjskole; noget fagligt med bestemte kundskabskrav har fået bolig hos os i vort højskoleliv, og det ser vi da ikke skævt til, men hilser velkommen. Men jo stærkere de faglige krav bliver, des mere føler vi trang til et udtryk, også synligt udtryk, for det menneskelige og kristelige. Og jo mere vor skole fyldes med symboler på det faglige (se, om ikke vi nu har hele to skeletter, både Pierre de France og Raman fra Indien — foruden snart talløse plancher af muskelmænd m. m.; fysikapparater og atommodeller o. s. v.) — des mere må vi have et stærkt symbol på, at et menneske er mere end kød og blod og nervetråde, men Guds skabning, barn af den levende Gud, skabt til ham og ikke finder hvile, førend det hviler i ham — og et stærkt og umisforståeligt symbol på, at vi ikke anser den tekniske kunnen og viden for nok til at blive hverken syge- eller sundhedsplejerske.

Vi lever i en tid, hvor de faglige krav stiger, fordi den tekniske viden og kunnen stiger — og vi både må og vil gerne være med i denne udvikling, dygtiggøres så meget som muligt, ikke stå tilbage, men tjene i dette fremskridt — for det gælder jo vor næste, vor broder og søster. Men vi hverken kan eller må være blinde for faren: at alt dette bliver et alter til menneskets ære — det „teknikkens alter“, hvorom jo Florence Nightingale talte og sagde, at ånden i sygeplejen stod i fare for at ofres derpå (det var endda i det idylliske forrige århundrede!) — ja, et afgudsalter for videnskabens og teknikkens afgud, et alter, hvorpå mennesket til syvende og sidst ofres. Det lyder drastisk, jeg véd det — men vi har set

de første sten blive lagt til det; vi kender tendensen — „måske ikke i dag, ikke i morgen, men i overmorgen“ — jvf. Gerhard Rasmussens bog: „Tilfældet Max Colbert“, som vi jo netop har sluttet studiekreds over. Midt i en tid, hvor spiren er til alt dette, rejser vi iblandt os et bønnens alter til den levende Gud og ønsker og beder om, at det må ligge her og være os i vor færd en daglig påmindelse om den vej, vi har at gå — om den Fader, som skabte himlen og jorden og gav os livets hellige gave, om den Frelser, som købte og døbte os, og om den ånd, som gør levende og kalder os til tro og tjeneste.

— — —
 Mens vi nu sang „Her, mens alt er stille“, gik en af eleverne ind i bedeværelset og tændte alterlysene. Da sangen var slut, trådte først. derind og udtalte:

Vel er dette ikke et tempel, men kun et lille beskedent kammer — alligevel bruger jeg Salomons ord ved templets indvielse i Jerusaleem: „Herre, min Gud, hør den bøn, din tjener i dag opsender for dit åsyn! lad dine øjne være åbne over dette sted både nat og dag!“ Og vel er det ikke heller en kirke, idet der — vel nok — aldrig nogen sinde skal holdes hverken dåb eller nadver her — ikke desto mindre undlader jeg ikke at anvende de ord, som lyder ved hver kirkeindvielse i den danske folkekirke: „Så indvier jeg da dette sted i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Jeg helliger og afsondrer dette rum fra verdens larm og fra al verdslig handel til, at Guds navn skal bo heri, og her skal være et Guds hus og en forgård til himlene. Nåde og fred vorde rigeligt og mangfoldigt udgydt over dette sted! Amen!“

Med Fadervor og velsignelsen sluttede indvielseshøjtid.

— — —
 Måtte dette værelse herefter blive brugt flittigt og modtaget af mange både nuværende og kommende elever som en tiltrængt hjælp at finde ind i bønnens stilhed — og for alle i vort hus være den daglige mindelse om den rette grund og det rette perspektiv for den tjeneste, vi dygtiggør os til!

FRA SKOLEN

Der opleves immer noget hos os.

D. 24. nov. havde vi et ikke helt almindeligt besøg: moder B a s i l e a S c h l i n k — stifteren og lederen af den økumeniske Maria-søsterorden i Darmstadt i Tyskland. Historien er i korthed: professoratter, selv højt uddannet, ledede under Hitler-regimet et forbudt kristeligt arbejde for unge kvindelige gymnasiaster. Men den morgen, da de tiloversblevne fra hin rædselsnat, da Darmstadt blev jævnet med jorden af engelske bomber, kravlede ud af deres bunkers, fandt disse unge piger, kaldet af Gud, sammen i et fællesskab, hvori

man gav sig selv med alle sine evner og kræfter, for at tjene, lindre, hjælpe, forkynde, bede og gøre bød — og det blev til Mariasøstrene, en luthersk „nonneorden“, hvorfra der udgår vækkelse, velsignelse og inspiration til store dele af det tyske folk. Mødet med moder Basilea blev en oplevelse.

Vor sognepræst, pastor Morsing, har igen været på et længere besøg i den lutherske kirke i Ungarn og i to foredragstimer fortalt os dernedefra. Hvor trænger vore brødre og søstre dernede dog til forståelse, hjælp og forbøn! Og vi skulle jo nok skønne noget mere på vore kår.

Adventsmødet d. 10. dec. havde samlet god tilslutning. Elevkoret sang, og sømandspræst Fr. Vilh. Eilschou Holm talte ud fra ordet i Romerbrevets det 13. kap.: „Dagen er nær“ og sagde blandt andet: „Hvor Kristus er nær, er dagen nær, og hvor han får magten over et menneske, er en ny dag oprundet for det“. Under kaffebordet spillede to af eleverne, Anna Bang Madsen og Marianne Nørgaard, smukt en række musikstykker på violin og klaver, og vor nabo Andreas Viuff hilste i en tale det snart bortdragende elevhold.

Og så er vi begyndt på vore adventssøndagstener, som gamle elever mindes. Fra skæret af adventskransen, adventstjernen og alle adventslysene, som tændes ét for ét, alt som adventsdagene skrider og forjættelserne læses ved morgenandagterne, sender vi hermed alle vore venner og gamle elever en kærlig hilsen med ønsket om en velsignet jul.

**Renate Belusa. Lilly Frederiksen. Mette Kirstine og
K. Robert Hansen. Gunhild Kofod. Marie Medom Madsen.
Johanne Mikkelsen. Annette Pade. Ebba Sørensen.**

FRA ELEVKREDSEN

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes lørdag d. 17. januar kl. 20 i Hjallerup missionshus. Taler: Folketingsmand Jens E. Foged, Hammerum. Emne: „Det moderne menneske og dets politiske ansvar“. Alle er velkomne.

P. u. v. Tage Sanden.

GAVER TIL BEDEVÆRELSET:

Ellen Nielsen 25 kr. Installatør Poul Jensen 200 kr. (procenter). Ingeborg og Sv. Lund (en bibel). Hjertelig tak!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri